Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Bødtcher, Ludvig.
Titel | Title:	Digte, ældre og nyere.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1856
Fysiske størrelse | Physical extent:	152, [3] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digte

ældre og nyere

af

Ludvig Bødtcher.

Kjobenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Tryft i Bianco Lunos Bogtrykkeri

ved F. S. Muhle.

1856.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Naar sparsomt til Besøg en Gjæst sig vover,
Er Husets Herre altid glad og blid: —
En saadan Gjæst ham spilder ingen Tid,
Og ligger maaskee neppe Natten over.

Men tør der haabes samme gode Villie,
Naar han, som hidtil næsten kom for Spog,
Aflægger nu for Alvor et Besøg,
Og bringer med sig hele sin Familie?

Selv om han strengt har præget sig i Sinde,
At vælge fræsent blandt sin Børneflok,
Er muligt dog hans Strenghed ikke nok,
Thi Faderkjærlighed gaaer let iblinde. —

Dog altfor ſeent det er igjen at rykke,
Og Aftentimen ſtunder ogſaa paa, —
Han faaer at vove det med ſine Smaa,
Og ſtole paa ſin gode gamle Lykke.

Maaſkee ſom før han møder milde Blikke,
Og Huſet er jo ſtort ſom et Palads:
Man under ham vel nok en lille Plads,
Og „ſtore Fordringer," — det gjør han ikke.

Fredensborg.

Omtaage Sandserne Forstanden,
Vil Bægret skumme over Randen —
Drag Fredensborg! mig til dit Bryst!
Og lad det sværmeriske Stille
I dine Skove sødt formilde
Det Vilde i min Ungdomslyst!

Og nager Kummer paa mit Hjerte,
Er stum og dødelig min Smerte,
Da flyer jeg atter til dit Hegn!
Gaaer atter i de grønne Sale,
Indtil at dine Nattergale
Har smeltet Skyerne til Regn.

Ja du skal leve i min Tanke
Til Hjertet hører op at banke
For jordisk Fryd og jordisk Sorg!
Til Fuglen tier hist paa Qviste,
Og Træet bliver til en Kiste
Og Graven selv til Fredensborg!

Den fromme Clara.

I Klostrets dunkle Celle, eensom stille
Hensidder Clara, sjunken dybt i Tanker;
Paa Kinden ubevidste Taarer trille,
Og heftigt Pigens unge Hjerte banker:
Halv sprungen ud, en Rosenknop i Vaar,
Om Verden har hun hørt saa ondt fortælle,
Nu vil hun hver en jordisk Attraa qvæle,
Og Sløret dækker tæt det blonde Haar. —

Dybt Solens Aftenguld i Vesten brænder,
Høit qviddrer Svalen paa de lette Vinger,
Og smut et Blik den ind til Clara sender,
Imens den fri sig forbi Klostret svinger, —
Ak! Verden synes hende end saa smuk!
Hun sidder taus og seer med stille Smerte,
Og fra det fromme sødtbeklemte Hjerte
Sig trænger hemmeligt et Længselsuk.

Indspærret i et Buur ved Claras Side
En eenlig Sangerfugl vemodig qvæder.
Rørt hendes Blikke ned til Fuglen glide:
„Bi, Arme! jeg skal bryde dine Kjæder!“ —
Hun aabner grædende det gyldne Buur:
„Flyv glad hen til de andre Fugle smukke,
Her skal du ikke længer trøstløs sukke,
Og holdes bunden trods din frie Natur!“

Og glad den stiger mod den rene Himmel
Forfulgt af Nonnens taarefulde Øje,
Den blander sig i Skovens vilde Vrimmel,
Og sværmer frydfuldt med den i det Høje;
Men o! hvor skrækkes Clara da hun seer,
At disse Falske Næbet i den støde,
At jublende de jage den til Døde,
Og sprede rundt i Luften Fuglens Fjer.

Da lukker hurtig hun sin Celles Rude,
Og folder angerfuldt de skjønne Hænder:
„Ak!“ sukker hun, „det er dog slemt derude!
Lyksalig den, som Verden ikke kjender!
Som urørt ved dens falske Trylleglands
I Selskab kun med Gud sig barnlig fryder.“
Hun knæler ydmyg, Angerstaaren flyder
Og triller paa den Frommes Rosenkrands.

Jægerphantaſi.

Naar Jægeren i Skoven gaaer
Da fare tidt forbi ſom Lyn
Heel underlige Aftenſyn,
Som Hjertet til at bæve faaer.

Er Alting dunkelt der og tyſt,
Han ofte Ellepigen ſeer,
Som ſmiler til ham, vinker, leer,
Og blotter ham det hvide Bryſt.

Da kæmper han for ej at ſee —
Han gaaer og nynner ſmaat en Sang,
Og lader Bøſſen i ſin Gang,
Og la'er det bagved ſkoggerlee. —

Det rasler i det tørre Blad,
Det vorder ſtedſe mere Nat, —
Nu puſler det i Buſk og Krat:
Han brænder løs forhaabningsglad.

O Vee! da rejser sig et Skrig,
Og Alt er atter tyst igjen, —
Det sukker, jamrer og døer hen,
Mens Jægeren staaer som et Liig!

Han kaster bort sit' Bly og Krudt,
Paa Panden er den kolde Sved,
Han iler bort med snare Fjed
Og tør ej see, hvad han har skudt.

Fra Græsset krybe Snoge frem,
Og vikle sig omkring hans Been,
Han hænger fast ved Tjørn og Green,
Og finder aandeløs sit Hjem. —

Dog — skinner Morgensol paany,
Gaaer atter Jægeren saa trygt,
Og smiler af sin egen Frygt
I Skovens svale sikkre Ly.

Han streifer gjennem Skov og Mark,
Hans Phantasi er venlig varm;
Han kjender Ellepigens Barm
I Birketræets hvide Bark.

Han kjender ogsaa Stedet vel,
Hvor ubetænksom rask han skød,
Hvorfra ham Skriget rædsomt lød,
Som endnu dirrer i hans Sjæl.

Han samler dristig alt sit Mod,
Og seer — ak unge Jæger skjælv! —
Og seer et Billed af sig selv:
En stivnet Hare i sit Blod!

Drømmeren.

Hver Midnat i den skumle tolvte Stund,
Naar Hjertet døsigt i sit Fængsel banker,
Forlader Edvard taus de bløde Dunn,
Og stille ud i Nattens Øde vanker.

Hans Fader seer den underlige Færd,
Og i hans Hjerte Angst og Uro stiger,
Han spænder om sin Lænd det gamle Sværd,
Og varsom efter Ynglingen sig sniger.

Men see! ung Edvard skrider stille hen
Med Smil paa Læben, lukt er Øjelaaget:
Nu sukker han, nu smiler han igjen,
Nu er det, som han henrykt savnte Noget.

Han mærker ej den gamle Riddersmand,
Som staaer halv undrende og halv forfærdet,
Som Blikket ej fra Sønnen vende kan,
Og støtter sig forventningsfuld paa Sværdet.

Og Ynglingen en Laage aabner brat,
Som fører ud til Borgens høie Tinde,
Hvorunder man dybt i den mørke Nat
Kan høre Floden bruſende at ſvinde.

Did træder han med driſtig ſikker Fod,
Med udbredt Favn mod fjerne Stjernevrimmel,
Ej aner han den dulgte lumſke Flod,
Men drømmer ſig kun nærmere Guds Himmel.

Nu blegner Oldingen: „O, Jeſus Chriſt!
O, alle gode Aander ham beſkjermer!
Vaagn, blinde Edvard, vaagn! ak ſee dog hiſt!
Ak! ſee min Søn den Afgrund, Du Dig nærmer!“

Og op ſlaaer Ynglingen ſit vilde Blik,
Men flux han ſtyrter fra ſit ſteile Sæde,
Og mens han ſvælger Dødens bittre Drik,
Staaer Gubben bleg — og kan ham ikke redde! —

Hver Midnat i den ſkumle tolvte Stund
Da rører det ſig dybt i Flodens Strømme,
Og hviſker ſvagt, ſom ved en barnlig Mund:
Ak, Fader! hvi lod du ei Edvard drømme!

Dag og Nat.

(Skrevet som Musiktext.)

Med en svag og uvant Tunge,
Men med Hjertets stærke Slag,
Eders Lovsang her vi sjunge,
Hulde Søstre, Nat og Dag!
Dag! du muntre, skjønne, hvide,
Du, som rækker Livets Drik;
Nat! du dunkle, stille, blide,
Med det sværmeriske Blik! —

See hist, alt blusser venligt Østens Kind! —
Nu aabner Bonden taus sin lave Hytte
Og nikker til den aarle Skytte,
Der iler rask i Skovens Hvælving ind.
Med Triller stiger Lærken høit i Sky, —
Fra Skyen toner dæmpet Strubens Klang,
Den synger Rosen omt en Morgensang,
Og Rosen skirrer mod det Høie,
Har Duggens Taarer i sit Øje,
Og hører Sangen rødmende og bly.

Højere paa Himlens Bue
Ier Solen i ſin Lue,
Ret ſom vil den overſkue
Grant den lykkelige Jord;
Druen vægtig Ranken tynger,
Frugten ſval paa Grenen gynger,
Liden Smaafugl Pſalmen ſynger
Ved det rigtvelſignte Bord! —

Den ſynker alt, og længer Skyggen
Sig ſtrækker ud i Skov og Dale
I Aftenguldet ſværmer Myggen
Og høit paa Jagt den lette Svale;
I Dands ſig Pigen ſvinger
Ved Fløitens muntre Spil,
Fjernt Aftenklokken ringer
Saa brudeligt dertil.

Snart ſtiger Maanen med de Stjerner ſmaa;
End eengang Solen maaler
Den ſkjønne Jord med ſine blanke Straaler,
Den trykker Kys paa Bjergets Toppe,
Misunder Søſteren hiſtoppe
Og dukker blusſende i Bølgen blaa. —

Mens ved Maanens blege Flammer
Jordens Børn end sværme om,
Sidder Natten i sit Kammer
Som en Moder øm og from;
Venter eensom paa sit Sæde, —
Seer sig skuffet i sin Glæde —
Sukker med bekymret Hu:
„Ingen vender hjem endnu!“

Mellem Frygt og Haab i Kampen
Stirrer hun mod Døren frem,
Vægen brænder dybt i Lampen,
Endnu vender Ingen hjem! —
Stirrer hun mod dunkle Rude,
Hører kolde Vinde tude,
Sukker saa med bange Gru:
„Kan de glemme mig endnu?“

„Tys! paa Trappen alt de støje,
Buldre saa af Døren ind:
En med Fryd i vilde Øje,
En med Graad paa blege Kind;
„Børn, hvor har I voldt mig Smerte!
O, kom Alle til mit Hjerte!
Siig mig, hvor er Nøden størst?
Ak hvor skal jeg hjelpe først?“

Ifer faa med Moderpleje,
Rækker Hver en Glemfelsdrik,
Sysler ved de Kjæres Leje,
Tørger felv det vaade Blik;
Tvinger fig til glad at fmile,
Nynner Alle blidt til Hvile:
Gaaer faa frem paa fagte Taa,
Vinker til de Drømme fmaa. —

Fra fkjulte Vraa fig fvinger
Som flygtig Nattevind
Paa brogetfkjønne Vinger
En munter Skare ind;
Den overflagrer nøje
Hvert Barn i førfte Blund,
Betragter Graad i Øje
Og Smil paa Rofenmund; —

Selv uvis og urolig
Er liden Drømmegud,
Om hvilken Hjertebolig
Sig hver bør kaare ud;
Nu fænkes blidt de fpæde,
De gyldne Vinger ned,
De finde Alle Sæde,
Og rundtom aander Fred!

Frem gaaer med ſtille Gammen
Den moderglade Nat,
Udpuſter hurtig Flammen,
Og Alt forſvinder brat;
Hun trykker da med Varme
Saa saligt og saa tyſt
I Mulmets blode Arme
Hvert Barn op til ſit Bryſt! — —

Nu ſlumrer dybt med ſænket Øje
Den dunkle Jord dødtung og ſtiv!

Hvert Døgn maa den ſig ydmygt boie
For Aanden af det ſtore „Bliv!“

Kun Stjerner vidne i det Høje
Om Gnister i Naturens Liv!

Dog tør hver Skabning troſtig lukke
Sit Blik med en hengiven Aand:
Der ſvæver over Jordens Vugge
Velſignende en Faderhaand.
Som peger mod en himmlſk Maj,
Naar Læben bleg i Døden ſkjælver,
Og Øjelaaget mat ſig hvælver
Om Øjets brustne Glemmigej!

Den efterladte Rose.

Saa blødt som Silke bøjer sig Papiret
Omhyggeligt omkring dit spinkle Løv:
Reliqviebevaret er dit Støv,
Og med en Guldrand var dit Leje ziret.

Den Qvindehaand forlængst er palmesmykket,
Som brød dit Blomster i en kjærlig Stund,
Ej heller aander meer den varme Mund,
Hvis Læber blev til dine Blade trykket.

Der findes intet Navn og Mærke givet,
Som skulde tyde paa: fra Hvem — og naar? —
Nej, — Hjertets Minde har en evig Vaar,
Og mange slige Roser har ej Livet.

Man fandt dig i den gamle Dødes Gjemme, —
Din Sarkophag, saa duftende og let,
Blev aabnet af den kolde Skifteret,
Som vittig Smilet neppe kunde tæmme.

Din Plads var ej blandt Pengedocumenter, —
Var dog fra Himlen selv et Document,
Hvis Rigdom vel din Ejer bedst har kjendt,
Og som har bragt hans Hjerte gyldne Renter.

En Blomst du var fra Paradisets Have,
Hvor Amor i sin Uskyld sværmer om,
Mens Hjertet gjemmer som en Helligdom
Botanisk ivrig selv hans mindste Gave.

Og du skal leve op, du glemte Rose!
Naar over Sky de mødes Aand med Aand,
Du rækkes atter ham af hendes Haand,
Og Amor fejrer din Apotheose!

Hr. Blok.

Naar Ved blev fældet hjemme,
Sad Bedstemoder ved sin Rok.
Og sang med sagte Stemme
En Ting, hun kaldte for — „Hr. Blok.“

Hun sang: Et Stykke Brænde
Blev udseet af den hele Flok,
Og rejstes overende,
Og kaaredes til Huggeblok.

„Ha!“ skreg den, „hvilken Ære!
Mit Hjerte anede det nok:
Kun Træ maa Resten være,
Men ene jeg, jeg er en Blok!

Hug løs paa al det Brænde!
Lad springe over Steen og Stok,
At man kan Forskjel kjende
Paa simpelt Træ og paa en Blok!“

Og Øxen klang og trælled
Den hele Dag igjennem, og
Omsider Alt laae fællet
Iflæng omkring den stolte Blok

Med Nakken høit den kasted,
Da pludselig — o Vee, o Vok!
To Hænder sig formasted
At løfte slig en fornem Blok; —

Den følte Saugens Tænder,
Og sprutted Eder, vel en Skok,
Og vreed med sine Lænder,
Og kaldte ivrigt sig Hr. Blok! —

Den maatte Magten vige,
Kom under Gryden af vor Kok,
Skjøndt den blev ved at skrige:
At den var egentlig en Blok.

Turneringen.

Gjennem Nattens Ode farer
Som en stormbevæget Sky,
Vilde fnysende Tartarer
Med et dæmpet Vaabengny. —
Ej i Kampen ærligt fældet,
Slæbe de som Bytte hen
Overrasket, overvældet
Tvende christne Riddersmænd.

Lænket, Armens stærke Sene
Tvinges. koldt i Jernets Favn:
Don Rodrigo er den Ene,
Raimond er den Andens Navn.
Nys i Skjær af Elskovs Stjerne,
Og i Sol af Ærens Glands,
Skal de bløde i det Fjerne
Uden Taarer, uden Krands.

Maanen ſynker, og den ſkifter
Farven paa ſin klare Kind,
Og fra Oſtens Bølge vifter
Kold den første Morgenvind;
Toget ſtandſer — Mørket viger,
Og i Solens Purpurgry
Fra de vaade Heſte ſtiger
Dampen ſom en Morgenſky.

„Her i Dalen vil vi blunde!“
Byder Høvidsmandens Ord:
„Skaaner end de chriſtne Hunde,
Glem ej Eden, ſom I ſvor:
Vore Qvinder, vore Spæde
Har vi lovet Tidsfordriv,
Krydre vil vi med lidt Glæde
Deres kjedelige Liv!“

Og i Græsſet han ſig ſtrækker,
Og med ham den vilde Trop,
Medens rundtom Dagen vækker
Fuglene i Palmens Top;
Fjernt i Guld ſig Bjerget hæver,
Dalen fyldes ſødt med Duft,
Og i vide Kredſe ſvæver
Ørnen i den ſtille Luft.

Raimond sukker: „er det ikke
Som om Livets lyse Held
Samler sine ømme Blikke
Til et langt og tungt Farvel!
Som om Fuglen vilde smigre
Dø med Haabets Morgenrød,
Mens den dysser vore Tigre
Dybere i Søvnens Skjød.“

Don Rodrigo svarer: „Ridder!
Meer end Livets kjelne Lyst,
Meer end Haabets Fuglequidder,
Kalder Æren i mit Bryst;
Var ej lænket Haandens Evne,
Fik jeg Ørnens frie Ham,
Ved min Helgen! blodig hævne
Skulde jeg vor fælleds Skam!“

Vreden skygger med sin Rødme
Hastig over Raimonds Kind:
„Ej stod hidtil Livets Sødme
Mellem mig og Ærens Sind;
Frankrigs Ridder af den spanske
Ej skal lære Ridderskik,
At jeg kaster her min Handske,
Kan I læse i mit Blik!“ —

Atter taus, mens Øjet flammer,
Gruble de i Smertens Aag; —
See! da gaaer fra Skovens Stammer
I det Fjerne frem et Tog:
Muntert Sværmen sig fordeler
Paa den friske Blomstervang,
Fra de travende Kameler
Høres Skrig og Cymbelklang.

Høit paa Puklen sidder kroget
Tartariets dunkle Mø,
Og Gevandtet sejler broget
Som et Flag i Luftens Sø;
Lystigt dingle store Kurve,
Hver en Rede fuld af Børn,
Midt iblandt de unge Spurve
Skotter frem en gammel Ørn.

Og den glade Tummel hæver
Roverskarens lette Blund,
Høit af Velkomstjubel bæver
Luften fjernt i Echos Mund.
Som en Træl Kamelen knæler
Klog — godmodig med sit Læs,
Og med raske Spring sig fjæler
Qvinden i det svale Græs.

Brune Piger, vilde Drenge,
Guſten Kjærling ved ſin Stok
Frem til Fangerne ſig trænge,
Glenter liig, en graadig Flok;
Tæt til Offret Sværmen triner,
Griſk og paa ſit Bytte vis, —
Mørke hadefulde Miner,
Blikke ſom en Dolkeſpids!

Ungen, ſom ſig knap kan kræve,
Vakler overmodig hen,
Truer med ſin brune Næve,
Stolper atter bort igjen;
Mens hans Broder ſig forſkandſer,
Sigter bag Kamelens Been,
Kaſter mod det blanke Pantſer
Klirrende ſin ſkarpe Steen. —

Paa de tunge Riddervaaben,
Køllen og det brede Sværd,
Stirre de med Munden aaben
Prøve Landſens Vægt og Værd;
Fra den ſtaalbeklædte Ganger
Vendes Blikket med Foragt
Atter til de tauſe Fanger
I de lyſe Brynjers Pragt.

Ved et Tegn af Høvidsmanden
Sluttes hurtigt og med Ro
Rummelig en Kreds af Banden
Om de lænkebundne To;
Ved et andet Vink sig sprede
Qvinderne med munter Larm,
Og de Fangnes tunge Kjæde
Hamres bort fra Fod og Arm.

„Herlig er en Jagt i Skoven!"
Taler Høvdingen med Ild,
„Hvor man lystigt og forvoren
Styrter sig mod Tigren vild;
Højere dog Glæden stiger,
Staaer man tyst bag Træets Hang,
Og seer Tiger imod Tiger
Rase i den dunkle Gang.

Ynge! af en vantro Stamme!
Op ved Sparket af min Fod!
Hvæs nu Kloen til at ramme
Eget Kjød og eget Blod; —
Om Turnering — Ridderdyster
Taler Rygtet store Ord,
At erfare nu mig lyster,
Hvad der vel i Rygtet boer.

Selv I pryde kan i Tanken
Pragtfuldt Eders Ridderspil:
Mine tappre Mænd er Skranken,
Jeg er Hoffet, som seer til;
Paa Kamelen hist I skuer
Qvinder klattre op med Jil, —
Allesammen ædle Fruer
Med et lønligt Elskovssmil!

Prisen er den Stærke givet!
Kampen gaaer paa Liv og Død!
Den, som sejrer, vinder Livet
Ved sit djerve Landsesteød;
Frelst sit Eventyr han ender
Smykt med Frihedens Juvel,
Mens han os og Døden vender
Sin forgyldte Ridderhæl." —

Og de Fangne, uforfærdet,
Kaste de forhadte Baand,
Springe op og gribe Sværdet
Henrykt i den frie Haand;
Svinge sig i Hestens Saddel
Utaalmodig og med Hast, —
„Uden Frygt og uden Dadel!"
Funkler i hvert Øjekast! —

Festligt henad Banen dandse
Gangerne med lette Fjed; —
Pludselig den skarpe Landse
Sænker sig til Angreb ned:
Bøjet over Hestens Manke
Skue de omkring med Harm,
Medens een og samme Tanke
Gjennemluer Begges Barm!

Og da nu den vilde Røver
Seer den mandige Natur,
Seer de unge stærke Løver
Slupne ud af Fangebuur —
La'er han frygtsom Blikket vinke,
Og som Straalen af et Lyn,
Tusind krumme Sabler blinke
Fjendtligt for de Fangnes Syn.

Men med Kraft som tvende Hære
Flyve de i samme Stund:
„For min Mø og for min Ære!"
Lyder som en Dødsbasun;
Alt hvad dem imøde triner
Knuses eller ændses ej,
Som to bragende Laviner
Er at skue deres Vej.

Slynget bort den brudte Landse,
Gribe de om Køllens Skaft;
Ret som Fjenden skulde sandse
Hvert et Vaabens Brug og Kraft;
„For min Mø og for min Ære!“
Køllen falder som paa Halm, —
Ingen Pandeskal kan bære
Dette frygtelige Malm! —

Men de rasende Tartarer
Styrte sig med Hævnens Skrig,
Myldrende i tætte Skarer,
Over Blod og over Liig;
Vælte sig som Bølger Alle
Mod det kjekke nøgne Brag —
Og de Christnes Køller falde
Mattere med dæmpet Brag;

Og de varme Purpurstrømme
Risle over Brynjens Staal, —
Læben stammer som i Drømme
Svagt endnu sit Sejersmaal!
End en Stund i Morgnens Vinde
Flagre Hjelmens lette Fjer, —
Snart de dukke og forsvinde,
Flyve ej til Sejer meer. — —

Taus imod de fjerne Dale
Drager bort den mørke Hær; —
Tredive i Dødens Dvale
Blev Turneringens Trophæ'r,
Stille Sværmen sig fordeler
Paa den friske Blomstervang,
Fra de travende Kameler
Lyder ingen Cymbelklang. —

Men paa Dalens øde Flade
Slumrer sødt ved Palmens Rod,
Under Skyggen af dens Blade,
Ridderskabets Helteblod.
Til sin høje Himmelsphære
Svang sig Aanden fri og kjæk, —
„For min Mø og for min Ære!"
Smiler fra de blege Træk.

Fuglen.

(Poetisk Fortælling.)

1.

Marie.

Maanens fulde Midnatsflamme
Glimred gjennem Dunster graae
I den dybe stille Aa,
Hvor sig speiled Pilens Stamme. —
Frøen vaaged end i Kjæret,
Lyd gav mindste Blad som faldt;
Lustigt Sølv var overalt,
Engens Dampe steg iveiret.

Alt stod færdigt, Reden, Oven,
Ventende i magisk Glands
Ellepigens Cirkeldands,
Alfers Echo hist fra Skoven:
Tys! da nærmer sig med Dvælen,
Ingen Alf i Maanens Skin,
Men en Qvindes svage Trin
Med Fortvivlelse i Sjælen.

Korte Drøm i Paradiset!
Hun har lydt Natur, dit Bud,
Seet i Elskov blindt sin Gud,
Verden staaer med Flammerisset: —
Indtil nu med Kæmpestyrke
Skuffede hun Alles Blik,
Stred mod Skammens Dolkestik;
Men nu stiger Angst og Mørke.

„O Johannes! om Du vidste!"
Sukker hun i Sorgens Nat,
„Om Du vidste, hvor forladt! —
Og at Hjertet snart vil briste! —
O Johannes!" — Navnet rummer
I sin svagtudtalte Lyd,
Hendes Himmel med sin Fryd,
Hendes jordisk dybe Kummer.

Og paa Knæ ved Aaens Bredde,
Bøjet over Vandets Strøm,
Stirrer hun, som i en Drøm
Paa sin nylig fødte Spæde:
Knuger med de sidste Kræfter
Barnet i sin unge Favn.
„Nu Farvel i Jesu Navn!"
Hvisker hun, „Jeg følger efter."

„Nu Farvel i Jesu Navn!“
Syndigt Læberne gjentage,
Men paany i hendes Favn
Vender Barnet frelst tilbage.
Tredie Gang i Nattens Stille
Bæver hendes sagte Røst;
Ak! da mægter fra sit Bryst
Ej sit Barn hun meer at skille. ––

Dæmrende bag Taagesløret,
Synger Maanens matte Lys,
Og en Vind med natlig Gys
Hvisker hende kold i Øret:
„Hvorfor vil Du døe Marie?
Hvorfor kalder Du paa Gud?
Ti, og kast Din Byrde ud, —
Let Din Synd Du kan fortie!“

Bleg hun rejser sig og gruer, —
Hvis var Stemmen, som har talt?
Taushed ruger over Alt,
Intet Levende hun skuer;
Dog bevæges Løv og Grene,
Skjøndt der lufter ingen Vind,
Og hun gyser i sit Sind
Føler synding sig og ene.

Pludselig, som gik et Dække
Fra den lune Sommernat,
Myldrer det i Skov og Krat,
Pusler det bag Busk og Hække: —
Hvirvlende omkring i Bue
Suser Ellepigen hen,
Og som tusind Lygtemænd
Staaer den hele Eng i Lue.

Hvor er Frelse for den Svage?
Skoven er ej hvor den stod, —
Aaen skummer som en Flod,
Gynger fremad og tilbage;
Og en skummel Afgrund gaber,
Som har sluget Vej og Sti, —
Alting, Alting er forbi!
Høit hun jamrer til sin Skaber!

Tys! det larmer fjernt histnede,
Det er Glam fra Gaardens Hund,
Lys i Farens mørke Stund,
Stjernen, som kan hende lede.
Øjet lukker hun forvoven,
Blindt fortvivlet frem hun gaaer,
Og da Blikket op hun slaaer,
Er hun kommen alt i Skoven.

Der, i Taageklæder hvide,
Skyde sig med lange Fjed
Tause Skikkelser afsted
Ganske tæt ved hendes Side;
Og som Snoge Træets Rødder
Krybe under Løvets Hang,
For at hindre hendes Gang
Og forvikle hendes Fødder.

Barnet sig i Smerte vaander,
See, da glemmer hun sin Nød,
Skjælver kun for Barnets Død,
Priser Gud, da frit det aander. —
Men i samme Stund er svunden
Nattens hemmelige Færd,
Og i roligt Maaneskjær
Ligger Gaarden foran Lunden.

Storken staaer i natlig Dvale
Skarpt og stivt paa Tagets Skjæg.
Dæmpet brøler Staldens Qvæg —
Hunden logrer med sin Hale. —
Over maaneklare Tofte
Sniger sig Marie frem,
Finder snart sit Sorgens Hjem
Høit og eensomt under Lofte.

2.
Hjemmet.

Lyksalighed! i Somrens gyldne Dage
At sprænge kjækt det lumre Fangebuur
Og flygte til Dit Blomsterbryst, Natur!
Og vinde Rødme og Natur tilbage.

Og dobbelt gylden Lyst, naar Livets Alder
Endnu er vaarlig som det unge Aar,
Og varme Hjerter os imøde gaaer,
Og Barndomsminder klage omt og kalder.

Da slaaer omsonst Minervas lærde Ugle
Sin Aftentrille i Cathedrets Sal;
Den overløites af en Nattergal,
Ja af den Ringeste af Skovens Fugle. —

Johannes var blandt hine Sommerglade, —
Midt paa sit Gulv laa Candidaten krum,
Og bragte Pakker til sin Kufferts Rum
Som Bien bringer Honning til sin Stade.

Han vendte seirrig Ryggen mod Reolen,
I Kufferten han halvt var krøbet ind,
Og Blodet steg ham i den fine Kind,
Der højlig trængte til lidt Brunt af Solen.

Han glemte ej, han gik fra Hovedstaden, —
Nedlagde derfor kjærligt og galant
En Æske, med forskjelligt smagfuldt Tant
Til Søstre og Cousiner efter Raden.

Men Eet, som skulde gjemmes dybt paa Bunden,
Blev aabnet, før i Kufferten det sank,
Og Lysets lange Tande pudset blank,
Mens Smilet laae Johannes skjelmsk om Munden.

Og Gaven var — mon Nogen vel den gjetter?
En qvindelig og høirød Huepuld,
Af Bondeslags, brodeert med Sølv og Guld
Og rigt besat med tusind Pailletter: —

Han lod den funkle smukt og Straaler sende:
„Den glæde vil Marie, — ja bestemt! —
Hun skal dog see, at hun er langtfra glemt,
Skjøndt Aaret strømmed mellem mig og hende.“

Den næste Dag, just da i Morgenstunden
Fra Hovedvagten Klokkeslaget klang,
En Postvogn raslende forbi sig svang,
Og han i den, med en Cigar i Munden.

Mod Aften samme Dag, da gik fornøjet
Paa Solskins-Vejen fra en landlig Gaard
Letklædte Jomfruer med blottet Haar,
Og speidede med Haanden over Øjet; —

Og der blev spøget kjekt — man var jo ene —
Og drillet lidt — Cousinerne var med —
Men Ingen kunde blive rød derved,
Thi Solen rødmede den hele Scene.

Og hist den gav sit Kys til Husets Guder:
Den gjæstfrie Røg, som steg paa vanlig Viis,
Og Reenlighedens øjenklare Dis,
Der funkled fra de blankpolerte Ruder;

Men indenfor betragted ret dens Flammer
Med gyldent Smil en moderlig Gestalt,
Hvis Blikke fløi som Solens overalt
I hver en Krog af Sønnens Gjæstekammer. —

Alt stod saa hjemligt der, saa muntert broget,
Fra Haven Blomsterduft og Fuglesang
Og længer borte Skov og Sø og Vang, —
Slet intet mangled, — og dog mangled Noget:

Et manglede, — som i Aladdins Bolig,
Thi pludselig i Moder Annas Træk
Stod malet aabenbar en huuslig Skræk,
Og paa Marie raabte hun urolig!

„Marie dog! at hun kan reent forglemme, —
Hvor er Du Pige? varer det en Dag?"
„Nu kommer jeg," lød under Husets Tag
En blød melodisk Bondepigestemme; —

Moer Anna ventede og faldt i Tanker: —
Marie var af hendes egen Æt;
Men gik — skjøndt mere zirlig — bondeklædt,
Og holdtes strengt til Arbeid og i Skranker.

Den Gamle saae mod Sengen, rynked' Brynet:
„Her mangler Noget," sagde hun med Vægt, —
Marie stammede — „en Støvleknegt," —
Og ud af Døren foer hun rask som Lynet. —

Hun var en rank, blegrosenfarvet Lillie,
Med brune Øine, sky som Skovens Hind,
Og da hun atter pustende kom ind,
Blev Anna hende god imod sin Villie.

„Du kom fra Loftet nylig?“ — hør Marie,
Hvad gjør Du der saa tidt ved Dag og Nat? —
Jeg troer, Du leger med den sorte Kat,
Og hindrer Killingerne fra at die!

Marie stod i Skyggen i det Fjerne,
Dog var det, som om Aftenrøden varm
I en Secund fløi over Kind og Barm,
Og Øjet funkled uvist som en Stjerne:

„Naa? — sig mig smukt en Grund, og som er gyldig! —
Tys! Stille! — hør hans kjære, kjære Røst!“ —
Og ned hun ilede med Moderlyst,
Men Svaret blev Marie hende skyldig. —

Snart gjenlød Huset høit af Spøg og Latter: —
Hun stod endnu og lyttede en Stund,
Da traf sig som til Graad Maries Mund,
Og sagte sneg hun sig — til Loftet atter. —

Den første Velkomstfryd var neppe svunden,
Før Anna indbød Alle til sit Bord:
„Hos os paa Landet,“ lød den Gamles Ord
„Man taler bedst med en Bid Brød i Munden.“

Og til Johannes, — Modstand hjalp ham ikke —
Var sat en Livret, blot for hans Person,
Og rundtom saae han en Constellation
Af lutter tindrende og glade Blikke.

Vidt aabne stode Havestuens Døre,
Hvor Morten under Æbletræet laa,
Og fjælent op i Træets Krone saae,
Mens Fuglequidder kildrede hans Øre:

Langt ude høstedes paa Engen Græsset, —
Det var som nærmede sig Høets Duft,
Han hørte henrykt i den stille Luft
Den hæse Klang af Leen, som blev hvæsset. —

Ja indtil Smørret, — maatte det vurderes,
Det stod saa gyldent paa den hvide Dug, —
Han saae paa Brødets rene gode Rug,
Og paa sin Moder saae han som paa Ceres.

Men Anna saae i ham, om ikke Paven,
Dog meer end en sædvanlig Candidat, —
Og da Johannes spildte lidt Salat,
Blev hun bekymret alt for Præstekraven.

Cousinerne drev lønlig deres Gammen,
Og styrkede ved Vink hinandens Mod:
Tilsidst tog Glasset En saa rød som Blod,
Og gratulerede til endt Examen.

Men Anna bød høitideligt at tie: —
„Ved Festens Skaal bør Alle være med!
Spring hurtigt et af Børnene afsted,
Og hent et Glas, og kald saa paa Marie!“

Der laae en skjult electrisk Gnist i Navnet,
Som samled Alt, hvad der var spredt og glemt;
Johannes blev urolig, sødtbeklemt,
Og følte sig af tusind Minder favnet.

Og da nu Pigen selv stod ved hans Side,
Og disse Øine ved den dunkle Glands
Saae løndomsfuldt og natlig ind i hans,
Og syntes mellem Graad og Smiil at stride, —

Da svimlede Johannes fast forskrækket,
Han maatte støtte sig ved Annas Bord,
Fornam af hendes Tale ei et Ord,
Og hvert et Glas gav Klang, som det var knækket;

Og da han atter drømmende tog Sæde,
Var Glæden ikke meer saa rosenrød, —
Den Gamle trilled Kugler af sit Brød,
Et sikkert Tegn hos hende til lidt Vrede.

Imidlertid var Solens Timer omme,
Og Maanens Skive over Skoven stod, —
For Annas hunsligvante Blik den lod
Ret som en frisk uhyre Æggeblomme;

Men for Johannes hang fra Himlens Blaanen
Dens bløde Runding som en yndig Frugt, —
Og Pigerne fandt Synet meget smukt,
Og stirred efter Manden selv i Maanen.

Men Maanen saae saa stivt paa Allesammen,
At Ingen meer sad rolig paa sin Plads, —
For Annas Vel blev tømt det sidste Glas,
Og rundtom Bordet gik et klangfuldt Amen!

Nu vinked Haven med de dunkle Gange, —
Som muntre Bier sværmed Alle ned,
Kun Anna blev i Kuben paa sit Sted,
Og hørte fjernt som Summen deres Sange.

Blidt slog Erindringen sin Rosenlænke
Omkring Johannes' Bryst og om hans Sind,
Den drog ham i hvert stille Lysthuus ind,
Og tvang ham ned paa hver af Havens Bænke.

Og rask forbi fløi mangen svunden Scene
Af Ungdomslivets første muntre Act, —
Og mangt et yndigt Billede blev vakt,
Men atter skrømmet bort bag Busk og Grene:

Thi skinsyg skjød den glade Pigeklynge
Sig mellem ham og Mindets skjønne Fee:
Han maatte dandse med dem, synge, lee,
Og sidde lystig op i Havens Gynge;

Omkaps nu trak med Latter, uden Orden,
De bløde Pigehænder Gyngens Reb,
Og heftig svajende ved hvert et Greb,
Steg i Triumf Johannes op fra Jorden.

Han fløj, mens Haaret viftede om Kinden,
Høit mod de ranke Popler, Havens Zirr,
Tilsidst hans Blik gik over Poplens Spir,
Hvis Sølvblad skjælvede af Frygt for Vinden:

Da ſaae han med en ſød urolig Smerte,
Fra Høiden af ſin Flugt et jordiſk Syn,
Der kom og ſvandt, og hvergang ſom et Lyn
Saatidt det kom, traf nedenfra hans Hjerte.

I Skjæret af den ſidſte Aftenrøde,
Stod fjernt Marie, ſkjult af Træets Hang,
Og bredte, naar Johannes op ſig ſvang,
Med Ømhed ſine Arme ham imøde.

Johannes hæved ſig, ſom for at klæbe
Til Luften faſt, ſaa ofte Gyngen ſteg,
Men ak! ſom Tantalus, ſaaſnart den veeg,
Blev Bægret hvergang revet fra hans Læbe.

Da voved han ſin ene Arm at ſtrække
Fra Høiden ud, — men ſom ved Sympathi
Sig gjorde ubevidſt den Anden fri,
Og Lidenſkaben hævede dem begge.

„Stands Gyngen!“ ſkreg i Angſt den hele Brimmel,
Han tryglede ſaa bønlig, men omſonſt:
„De vilde ikke mere ſee den Kunſt“
Og fik ham draget hurtigt fra ſin Himmel.

Endnu saa mangen Barndomsplet de søgte
Og da tilsidst Gednat de bød til Hver,
Da tændte alt i Græsset hist og her
Johannesormen taus sin lille Lygte. — —

Johannes higed efter ensom Hvile,
Han ilte til et Stevne med sig selv:
Hans Følelser var som en standset Elv,
Hans Mund var træt af evig glad at smile;

Og indenfor hans Kammers tause Mure
Kom endelig den skjulte Kamp til Brud:
Frit græd han Sorg og Glæde voldsom ud, —
Selv Maanen gik bag Sky for ei at lure.

Forfrisket af sit Taarebad og trøstet,
Gik Candidaten langsomt op og ned,
Tilsidst, — som tog han af sig selv en Ed, —
Han standsede med Haanden lagt paa Brystet.

Og da hans Blod nu flød med svalet Varme,
Begyndte Annas Seng sin Tryllekraft,
Den tog imod ham i sin hvide Pragt,
Saa blødt og kjærligt, som en Moders Arme. —

Seent ſlumred han, og ud paa Natten ſilde
Lød tyſt fra Loftet ſagte ſagte Trin, —
De flettede ſig i hans Drømme ind,
Og gik for ham endnu, da Alt var ſtille.

3.

Opdagelſen.

I Syd, hvor gamle Pan i Jorden blunder,
Er Sommerhimlens Sol beſtandig huld,
Og udbetaler blank ſom myntet Guld
Hver Levedag til Støvet nedenunder;

Her mere lunefuldt dens Blik os maaler,
Og mangen let og gylden Aftenſky
Er næſte Morgen tung og graa ſom Bly,
Og ſender os for Solens — Vandets Straaler.

Men ſelv en Regndag, ak ſom triſt og vandet
Nedraſler hæsligt i den golde By,
Og træffer kun paa Tag og Paraply,
Har Ynde og harmoniſk Fald paa Landet.

Det er en Nadvere, hvor Alt sig qvæger,
Som rækker Marken Guld til sine Neg
Og Skoven Marv og Skjønhed til sin Eeg
Og Blomsten Farve til sit Drikkebæger.

Og hvilken Prøvedag for Husets Qvinde!
Mens Skyen breder Dug paa Himlens Blaa,
Opklarer hendes Tanke Hjemmets Vraa,
Som var hun Solen, der var lukket inde.

For Fliden har hun Roes, for Brøden Naade,
For den Bekymrede et kjærligt Ord;
Thi „Sødhed vel i Fløiter, Harper boer
Men venlig Tale er dog bedre end de baade!"

Og virksom drejer sig foruden Bulder
Det indre Hjul ved hendes Varetægt:
Hun seer sig rolig om med Byrdens Vægt,
Og villig rækker frem Enhver sin Skulder.

Saaledes Anna stod, mens Alting ude
Var klædt i aarle Taage, Regn og Rusk,
Og Vinden slog med Træets vaade Dusk
Uhyggeligt mod Havestuens Rude.

Men klogt fordeelt i Kjøkken og i Kjelder.
Fandt ingen ledig Haand et dovent Skjød,
Den travle Arm fik Kinden varm og rød,
Og Talen klang som Lyd af muntre Bjelder.

Selv mønstred Anna med forstandig Mine
Et herligt Vaar, rødstribet, uden Meen.
Og vendte Talen til sin Øjesteen,
Sit yngste Barn, den lille kloge Trine:

„Paa Loftet veed Du staaer vor Fjedertønde,
Spring rask derop, hæv Dig paa dine Tæer,
Og see i Tønden, om der mangler Fjer
Til Vaaret her, og til en lille Hynde.

Og ud fløi Trine, fulgt af hendes Blikke, —
Den Gamle klappede sit Dynevaar:
„Snart komme Dagene, hvorom der staaer,
At de os Mennesker behage ikke!

Og Eftertanken smukt maa komme førend",
Og nu begyndte hun i Ro og Mag
For Døttrene et lille Foredrag,
Da Trine aandeløs foer ind ad Døren.

„Ak Moder, skynd Dig!“ raabte hun med Stønnen,
Der ligger iblandt Fjedrene i Skjul
En ganske levende uhyre Fugl,
Som velter sig omkring i hele Tønden!“

„I Tønden!“ brummed Anna, „Hvad for Noget?
Jeg seer desværre, hvordan det er sat,
Det er igjen en Høne eller Kat,
Og Pigen har forsømt at lukke Laaget.“ —

Fortrædelig hun reiste sig fra Stolen,
Og steg mod Loftet som en Tordensky;
Den lille Trine fulgte hende kry,
Men holdt til Sikkerhed dog bag i Kjolen. —

I mystisk Mørke stod den høje Tønde
Blandt mindre landligt Husgeraad iflæng,
Og nær derved Maries simple Seng.
Med Renlighedens tarvelige Ynde.

„Hvad seer Du Moder?“ hviskede den Lille
Da Anna ubevægelig og stum
Blev ved at stirre i dens dunkle Rum,
Og Alt omkring var ængsteligt og stille. —

„Jeg seer," — lød Svaret med et Suk tilbage,
„Jeg seer — det var Indbildning, hvad Du saae, —
Forsøi Dig rolig ned igjen, Du Smaa,
Jeg selv har Noget her at varetage."

Og neppe fandt hun Skridt og Miner trygge,
Før Anna bøiede sig atter ned,
Og Skræk, Forbauselse, Medlidenhed,
Fløi over hendes Træk, som Lys og Skygge.

Dybtnede laae i Ly for hver en Fare,
Som i en Fuglerede, blød og luun
Et deiligt Barn iblandt de bløde Dunn,
Med aabne Øine, store, barneklare.

Sødt havde Glutten nylig morgenblundet,
Paa hver en Kind laae end et Valmu'blad,
Nu Munden atter gjerne drikke gad,
Og Armen søgte, — buttet og bedunet.

Der er et Sprog, som kun en Qvinde nænner,
Som kun en Moder hører og har seet
I al dets himmelske Naivitet,
Og som hun siden aldrig mere glemmer.

Og uden Anna selv ret vidste nøje
Stod Barnet i sin Ham paa hendes Skjød:
Og Haanden afstrøg lempelig og blød
Den lille Papagenos Fjedertrøje.

Og medens Hjertet handled lyst som Dagen;
Sig modned Tankens Frugt paa skjulte Rod, —
Thi klog den gamle Anna, var som god,
Og Frugten bar af Begge altid Smagen.

Hun bragte hemmelig, ej seet af Nogen,
Sit lille levende livsvarme Rov
Ind i den Helligdom, hvor selv hun sov,
Og Andres Sorger tidt holdt hende vaagen. —

Da hun igjen forlod sit sikkre Gjemme,
Kom hun tilsyne som en lukket Bog:
Hun var som altid rolig, mild og klog,
Kun mere Blødhed laae i hendes Stemme.

Hun flyttede til Døren hen sit Sæde,
Lod Rokken snurre i sin jevne Takt,
Men medens Haanden spandt, gav Øjet Agt
Paa Hver, som op til Loftet vilde træde.

Men Ingen kom, — i Kjokken og i Kjelder
Den travle Arm fik Kinden varm og rød,
Og lattermild de fjerne Stemmer lød,
Som en forvirret Klang af muntre Bjelder.

Omsider — Tys! — sig nærmed Annas Øren
Et sagte Fodtrin, sagte og ihast.
Den Gamle saae ivejret — Traaden brast —
Det var Marie, som gik bag ved Døren.

Det var Marie, som kom frem fra Skjulet,
Og smidig op af Loftets Trappe sprang, —
Paa ny fik Anna Rokken sat igang,
Men Foden rystede, som traadte Hjulet.

Og atter var en føje Tid henrunden,
Da kom igjen Marie, dødninghvid,
Hun fløj forbi, — hun gav sig ingen Tid,
Og som et Luftsyn var hun brat forsvunden.

Med Annas Styrke led det mod sin Ende,
Dog blev hun paa sin Plads: „Klart vil jeg see;
Er der ej andet for, — Guds Villie skee!
Hun kommer snart igjen, hvis det er hende!"

Og snart hun kom, — det var som tusind Snoge
Jog hende i Fortvivlelse omkring; —
Hun ændsed ikke Anna, — ingen Ting!
Og kasted Blikket vildt i alle Kroge.

Med Et hun lyttede, — hvert Træk i Pine! —
Og styrtede til Loftet op igjen;
Da satte Anna Rokken stille hen
Og vented hende med sin ædle Mine;

Og da hun som et Billede paa Jammer
Kom atter hulkende og kraftløs ned,
Tog Anna Haanden, som Marie vred,
Og ledte hende blidt ind i sit Kammer.

Hvad der den Angergivne dybt henrevet,
Har skriftet som for Himlens Tribunal, —
Og Annas Naade med den Armes Qval,
Blev vist i Skyen seet og underskrevet.

Men bitter, som naar Sorg med Vrede blandes,
Steenkold, som Tavlen med de ti Guds Bud,
Var Annas Mine, da hun traadte ud
Og nærmede sig uformærkt Johannes.

Han havde aabnet Vinduet og tømte
Den søde Lugt af Havens friske Hyld:
Urolig digted Hjertet en Idyl,
Og med Horats han sukkede og drømte:

„Lykkalig, hvem de rige Guder give
Fra Livets Tummel fjernt, et landligt Hjem,
Og saa" — hans Finger tegnede et M —
Med klare Træk paa Rudens klamme Skive.

„Johannes!" udbrød Anna, Du som taler
Om rige Guder, — husk som Christen Een,
Hvis hele Rigdom neppe var den Steen,
Hvortil han kunde læne sine Qvaler:

Men han var Uskylds Ven og Lastens Fjende,
Og nød en Jords Velsignelse til Løn, —
Kom nu, saa skal jeg vise Dig min Søn
Hvor trofast Du har gjemt hans Ord i Minde."

Johannes følte høit sit Hjerte banke,
Han havde gjerne sagt en munter Spas,
Men alle Guderne med samt Horats
Jog Annas skarpe Blik bag Skjul og Skranke.

Paa Kinden tændte Ængstelsen sin Lue,
Han fulgte langsomt i den Gamles Spor,
Som taus, alvorlig, uden flere Ord
Ham aabned Døren til sin Sovestue.

Et Blik, — og hvad han længe havde anet,
Og Tanken stundom henrykt havde tænkt,
Sig formed for hans Øje klart og strengt,
Fra Phantasi til Virkelighed manet.

Der stod hun, liig den fulde Rose bøjet,
Nedtynget, som ved Kindens Purpurblod,
Til Hjertet trykkede hun sit Klenod,
Og Angerens Juveel bedugged Øjet.

Der var i Stuen tyst som i en Kirke,
Hvor Menigheden staaer i ydmyg Krands,
Enhver med Livets skarpe Dissonants,
Og Hver med Suk til Naaden om at virke.

Da hæved Følelser, ukjendte søde,
Dybt i Johannes Bryst sin Bølgegang,
Natur og Kjærlighed sig øverst svang,
Og Ængstelsen forsvandt og Frygten døde;

Og hurtig stod han ved Maries Side, —
Han bøjed op til sig den Armes Kind,
Han blandte hendes bittre Graad med sin,
Og Begge tømte Sødmen af at lide.

Men ude deelte Solen Skyens Vande,
Igjennem Ruden strømmed Lysets Aand,
Og lagde som en varm og gylden Haand,
Sin Morgenstraale blidt paa Barnets Pande.

Og ømmere blev Taarene og Sukket,
Og stedse tættere det stille Favn,
Og Anna følte et uroligt Savn,
Som var hun næsten glemt og udelukket.

Og først da ogsaa hendes Arme slynged
Sig mildt tilgivende omkring de To,
Opløste Smertens Knude sig med Ro,
Og Byrden svandt, som hidtil havde tynget.

Kong Christian den Ottende.

†

(Januar 1848.)

Hiin stille Sommeraftenstund
Gaaer som en Aand forbi,
Da dybt det klang i Skovens Grund:
„Velkommen til Din Ungdomslund!“
Hist ved Dit Sorgenfri.

Det aabner nu sin nøgne Favn,
Men kold og hvid som Du,
Og huser Hjertesorg og Savn,
Og spotter høit sit eget Navn,
Og mindes før og — nu. — —

Os Meget gav Din rige Aand,
Nu staae vi ved dit Leer,
Og stirre som ved Tryllebaand
Bestandig paa Din høire Haand,
Og vente endnu meer.

Det er, som om den Haand, der gav
Saa kongelig og huld,
Vil ikke stædes til sin Grav
Før den har stillet Hjertets Krav,
Og skjænket alt sit Guld:

Det er, som hviskedes i Løn
Igjen ved Balders Strand
Et helligt Ord, en venlig Bøn
Imellem Faderen og Søn,
Før Baalet tændes an.

Men det er Odin, Dig, som gaaer
Og skjænker ham Din Høst, —
Du bygger paa hans Mandomsaar,
Og veed at Balders Hjerte slaaer
Med Godhed i hans Bryst.

Selv stiger Du ved Rotas Spyd
Bort fra den dunkle Jord,
Du hører Sang til Harpers Lyd:
„Velkommen til — Valhallas Fryd!"
Og — dybe Suk fra Nord!

Farvel til Marthes Kilde.

(Ved Rebbegaard i Jylland.)

Jeg kommer i den stille Qvel
Vil dvæle hos Dig ene;
Jeg er forelsket i Dit Væld,
Tidt drømmer smilende min Sjæl,
At Du er Hippokrene!

Først vil jeg under Træets Hang
Betragte ret Din Kilde,
Saa nynner Du mig smukt en Sang,
Tilsidst saa drikker jeg Din Klang,
Og saa — Farvel, Du Lille!

Du er en flygtig, ødsel Dreng,
Som fandt en Skat begravet,
Og dandser over Mark og Eng,
Og spreder Solvet rundt iflæng,
Og springer saa i Havet.

Du er en Mø fra dunkle Hjem,
Hvem Beileren forfølger;
Du finder Jordens Dør paa Klem —
Smaaleende Du kommer frem
I jomfrurene Bølger.

Du er — skjøndt Blidhed i Dig boer —
En Sølverstreng af Harpen,
Som sammenstemt og kjæmpestor
Udtaler tordnende sit Chor
Fra Terni og fra Sarpen.

Du er — et yndigt Kildevæld,
Som bag de dunkle Grene
Fortæller Eventyr i Qvel, —
Tidt drømmer smilende min Sjæl,
At Du er Hippokrene! —

Jeg veed, det var ved Kornmod,
Og Rugen bragt i Lade,
Da Jørgen hist ved Bakken stod
Og stemmede sin jydske Fod
Imod den skarpe Spade.

Men Jorden rulled tør og hed
Hen mod den nære Havre,

Og Spaden kun saa trevent bed,
Skjøndt Jørgen pustede og stred —
Sad gladere ved `Davre.

Endnu et dygtigt Spadekast,
Saa stirred han i Furen!
Thi Jorden sortnedes i Hast,
En liflig lille Aare brast
Dybt nede i Naturen.

Et Smil da Jørgens Læber brød,
Man saae de hvide Tænder, —
Han snildt et Rør i Gruset skjød,
Mens Vandet klart som Solvet flød
Over hans brune Hænder.

Saa drak han af det søde Vand
Saameget som han vilde,
Og løb til Gaarden flux paastand,
„Min Husbond er en farlig Mand,
Nu fik han sig en Kilde!“

Og i den gyldne Morgenstund
Kom Alle festligt sammen,
Hver bøjed sig mod Kildens Grund,
Og gav Dig hjertelig sin Mund
Til Velkomst og til Gammen.

De døbte Dig og gav Dig Navn —
Det kjæreste, de vidste;
Naturen selv holdt Dig i Favn,
Og Kirken var Din Fødestavn,
Hvor Fuglen sang paa Qviste. —

Nu hvælver alt Syrenens Pragt
Sin Kuppel om Din Straale;
Det grønne Sæde rundt er lagt,
Foran to Graner holde Vagt
Med tusind spidse Naale.

Omkrandset er Basinets Bred
Af fugtiggrønne Planter;
Og naar man nærmer sine Fjed
Man hører Frøen plumpe ned
Blandt dine Diamanter.

Du hynner alt ved Morgengry,
Mens Taagen staaer paa Enge,
Mens Lærken drømmer sig i Sky,
Og Bonden fra den stille By
Gaaer ud i Skov og Vænge.

Naar Solen staaer i Løvens Tegn
Og Hede Græsset bleger,

Blinker Du fra dit køle Hegn
Og pladsker med Din Middagsregn
Og vinker med Dit Bæger

Men stærkest virker Din Magi,
Naar Solens Straaler vige:
Da samles Livets Poesi
Med Ungdom Aand og Skjelmeri
Om Straalen i dit Rige. —

Farvel, Du altfor korte Drøm,
Du friske landligmilde!
Modtag min Tak, saa varm og øm,
Jeg maa igjen i Livets Strøm, —
Farvel, Du rene Kilde!

Fodsporet.

„Du venter vist min ømme fjerne Ven?
At siden Du forlod din arme Pige,
Hver landlig Fryd med Dig var svunden hen?
Men Du ta'er fejl, — hør hvad hun har at sige:

I Elleskoven, hvor den løse Jord
Bedækker altid fugtig Træets Rødder,
Opdaged jeg en Morgenstund et Spor,
Et dybt og tydeligt af — Dine Fødder.

Af Dig min Ven; thi just paa dette Sted
Vi standsed Begge, — kan jeg vel erindre,
Desuden fandt jeg ganske tæt derved
Et Spor af andre Fødder, som var mindre. —

Du vel begriber at det var en Fest!
Og har Du nogensinde før seet Mage,
Det kjære Spor holdt ud, trods Regn og Blæst
I hele otte lykkelige Dage!

Jeg luged bort ethvert nedfaldet Blad, —
Hvor sødt kan dog en Hemmelighed more!
Hver Time smutted jeg i Skoven glad,
Som havde jeg et lille Dyr at fore.

Men tænk Dig nu min Skræk, og hvor fatalt!
— Uveiret kom, skjøndt ikke just fraoven —
Vi fik Besøg, — og Jørgen blev befalt
At skuffe Gangen reen i Elleskoven!

Der sneg han sig som en dæmonisk Aand, —
Nu saae jeg nok, min Glæde havde Ende:
Men skulde Jørgen med sin plumpe Haand —
Det kunde ikke godt mit Hjerte nænne!

Nei kjærligt af mig selv det maatte skee,
Og for at bringe Sødhed i min Pine,
Jeg satte varsomt — Du maa ikke lee —
Min Fod i Sporet ned paa en af Dine.

Forunderligt! var Jorden bleven hed?
Og kan man vel med aabne Øjne drømme?
Jeg følte hvordan Varmen sagte gled
Fra Jorden gjennem mig i milde Strømme;

Og Du kan troe, min Ven, jeg var ej seen,
Den søde Glæde dobbelt sødt at smage,
Og hurtigt satte jeg mit andet Been
Hen i Dit andet Spor, lidt meer tilbage.

Der stod jeg da, og næsten som paa Glød,
Ulykker nok og vaklende som Sivet,
Men dog mit Bryst den hulde Forsmag nød,
„At vandre i Dit Spor igjennem Livet!"

Og derfor dybt i Hjertet det mig skar
At Jørgen ej tillod en fortsat Dvælen;
Thi mens min Tanke fast i Himlen var,
Var Bondens Spade næsten mig i Hælen.

Da tømte jeg den bittre, bittre Drik:
Jeg steg fra Paradiset ud paa Jorden,
Og bragte langsomt og med bortvendt Blik
Min Søndagshelligdom i Hverdagsorden!"

Philosophen.

Der er en Gjæring, paastaaer man, i Tiden,
Maaskee! men see, min Viin blev sjelden suur,
Naar Flasken altid kjønt blev lagt paa Siden, —
Sligt applicerer jeg paa min Natur:
Jeg ligger rolig, selv naar jeg ej sover,
Og haaber nok, min Gjæring skal gaae over.

Jeg har en Ven, og En er nok i Grunden,
Han er min Damon, jeg hans Pythias,
Vi snakke smukt hinanden efter Munden,
Og tørne sammen kun med vore Glas;
At gaae i Døden for mig, jeg ej beder,
Men han maa gaae sin Vej, naar han mig kjeder.

Min Glut er trind, og Brystet dejligt hvælvet;
Hvad Farven angaaer, — hver Couleur mig huer,
Er Øjet blaat, jeg slux „en Himmel" skuer,
Men i det Sorte seer jeg intet Helved:
Stor eller Lille — Sligt jeg ikke ændser,
Min Kjærlighed, den er foruden Grændser!

Til hvem jeg regnes, de Servile, Liberale?
Jeg staaer paa denne Korsvej uden Qval,
Min Mening er: den regnes blandt de Gale,
Som ikke mod sig selv er Liberal!
Hver faaer sit Kors, dog — hvordan Sagen stilles
Vil jeg dog bære helst paa de Serviles.

Hvad Folk hverandre hviske vil i Øret,
Naar jeg er død, mig volder ingen Vee,
Distancen er for lang til jeg kan hør'et,
Jeg strækker mig i Skyens Kanapee;
Og skulde Tingen blive mig for broget,
Jeg trykker Skyen og la'er falde Noget!

Saaledes lever jeg foruden Sorger,
Med god Samvittighed min Dag og Nat,
Jeg er i Kjøbenhavn en gammel Borger,
Som svarer sine Tynger og sin Skat;
Og jeg har Penge, — derfor vil nok Præsten
Engang ved Graven Jer fortælle Resten.

Med en Rubinring.

For Andres Speiderblik Rubinen lærte
En ydre Kulde, Fatning, Tvang og Baand, —
For Dig er den en Funke af mit Hjerte,
Et Ildkys paa Din Haand!

J. A. Oehlenſchlägers Album.

Forgjeves har jeg ſpurgt min Hjerne,
Og grublet dybt paa langs og tvers, —
(Ak, hvo ſkrev ikke, meer end gjerne
Til Dig de allerbedſte Vers!)
Men Hovedtanken, jeg har funden,
Blev altid een, og ikkun een:
Hvad er et Digt til Dig igrunden?
En Ugle baaret til Athen!

Og for ſig værdig frem at trænge
Med Krandſe til Din lyſe Aand,
Man maatte gribe Harpens Strenge,
Som funkler i Din egen Haand, —
Men Hjertet kjender ingen Skranker,
Og troe mig, naar jeg ſiger frit:
Kan Hjertets Tak opveje Tanker,
Er intet Blad ſaa tungt ſom mit!

Sang „Den 8de Marts."

Vexlende med Sang og Viin
Atter gamle Rom vi gjæste, —
Phantasus, vor Veturin
Os drog med de fyrrige Heste!
Guden blandt os dvæler huld,
Rækker venlig fra sin Trone
Hver en Krands af Laurens Krone
Viin fra Monte — est! — fiascone,
Solen skinner varm og fuld
Fra Drangens Duft og Guld!

Snart til Hjælp han Bacchus ta'er,
Dobbelt er hans Kraft formeret,
Vi Sanct Peter blive vaer
Med Kuppelen illumineret!
Har vort Ønske ikke Ro,
Endnu mere kan vi have:
Bacchus lærer os at lave
Biskop, Cardinal, ja Pave!
Han gjør salig, han gjør fro —
Bacchus har den rette Tro!

I en blaa og sydlig Glands
See vi Bjergene sig højne,
Og den muntre Folkedands,
Og de brune, ildfulde Øjne!
Solens sidste Aftenblus
Paa den fjerne Villa brænder, —
Bacchus hver en Ynde kjender,
Han har boet her længe Venner;
Ak, der staaer hans gamle Huus,
Rundt og lystigt som et Krnus!

Med Begeistring følge vi
Phantasus og Fader Liber
Til et venligt Osteri
Ved den gule strømmende Tiber;
Finde — tro den vante Skik —
I sin Kreds den gamle Kjære!
Som en Sol i Kunstens Sphære,
Barnlig dog i al sin Ære!
Phidias! din Aand han fik,
Og Anakreon, dit Blik;

Glade tolke vi hans Ord:
Smerten, som hans Længsel vakte,
Naar hans Tanke tidt med Nord
Floj over det gamle Soracte. —

For vort Haab gaa Skaalen om!
Ordne ville vi hans Sæde,
Snart blandt os han er tilstæde,
Bringer Jubel i vor Glæde!
Bytter Pantheon og Rom
Med vort Hjertes Helligdom!

Mundus og Paulina.

I stille Flammer sank den gyldne Sol,
Og hæftede sit straalefulde Øje
Med Vemod paa det gamle Kapitol
Og paa de syv urokkelige Høje: —
En Claudius misbrugte Kraftens Torden
Mod Heltelivets sidste ædle Rest,
Og Roma selv var sunken dybt i Vest,
Og saae med Tigerøje over Jorden.

Forvildet og med grusom Phantasi
Drog Folket hjem fra Dagens vante Fester,
Gik ligegyldigt Templerne forbi,
Og spottede de ørkesløse Præster.
Endnu dog klang med Ærefrygt i Øret
De dunkle Sprog fra Isis Helligdom,
Bragt med Osiris til det sunkne Rom,
Men selve Isis rødmed snart bag Sløret.

Med Længsels Iiro ventede i Løn
I Aftendæmringen ved Templets Trappe
Den unge Mundus, adelig og skjøn,
Indhyllet ziirligt i sin Romerkappe;
Den nøgne højre Arm med blanke Spænder
Af Guld og Rav var glandsfuldt slutted ind,
Sødt dufted Lokken om hans fine Kind,
Og Stene glimted fra de hvide Hænder.

Og pludselig om Skulderen han slaaer
Med mere Flid sin Togas rige Folder,
Han ordner ilende sit Titus-Haar,
Forfængelig han sig til Skue holder!
Da nærmer sig en deilig Romerinde
I Ungdoms Vaar til Helligdommens Sted, —
Med Alvorsblikket imod Jorden ned
Gaaer hun fordybet, tankefuld i Sinde.

Forgjæves venter Mundus paa en Haand,
Usynlig, sendt fra Amor i det Høje,
At løse hendes Tankers strenge Baand,
Og løfte hendes Hoved, hendes Øje;
Selv strammer han af alle Kræfter Buen,
Med Pilen brændende mod Maalet vendt,
— Forgjæves! — hendes stille Gang er endt,
Hun gaaer til Templet kold igjennem Luen.

Da ſniger Ynglingen ſig mindre kjæk
Bag Iſistemplets brede Marmorpille,
For ſkjult at ſee de yndefulde Træk
Og læſke ſig i Skjønheds Roſenkilde; —
Svagt luer, ſom om Templets Tid var omme,
Med uvis Glimten Altrets Offerild,
Og kaſter funklende ſin Flamme vild
Paa Iſis og Oſiris Helligdomme.

Paulina ſpeider nøje Gudens Hal,
Hun ſeer ſig ene paa den øde Tilje;
En Perleſnor af rødmende Koral
Hun løsner fra ſin Nakkes hvide Lilje;
Sin Gave lægger hun paa Offerbordet,
Hun ſeer ſig atter om med frygtſom Aand, —
Imod Oſiris ſtrækker hun ſin Haand,
Og bævende fra Læben flyver Ordet:

Oſiris!
Du hvis fulde Glands foruden Lige
Intet jordiſk Blik kan taale,
Men ſom adſpredt og med dæmpet Straale
Virker mildt paa Jorderige;
Du, hvis Morgenaande ſpreder
Aarle Dug paa Bjerg og Dal og Heder,

Du, hvis Øjeglimt og sagte Tale
Er det Lyn og Tordenbrag,
Som den middagslumre Dag
Vedervægende husvale!
Du, hvis Fingers Vink og Tegn
Viser Vej for fjerne Kloder,
Og hvis Tryk gjør Skyen Moder
Til en frugtbar Aftenregn, —
Osiris!
Idag Du steg med Solen paa din Tinde,
Og langsomt over Verden hen Du gik
Opmærksom med dit Faderblik:
Hist hæved Du et ringe nedtrykt Straa,
Hist lod Du Frugtens blege Kind forsvinde,
Og Frøet rørte sig, som under Mulde laa; —
Da gjæsted selv mit ydmygringe Kammer
Et Blink af dine gyldne Flammer,
Og dvælende betragted Du min Lykke:
En Mand Du skued, ædel, varm,
Lyksalig i sin Hustrus Arm,
Og Velstand, Livets sorgfri Smykke; —
Men Stilhed fandt Du, et uvenligt Stille,
Ej Barnets glade Latter, muntre Skrig,
Og ingen Haand, som overgiven lille
Mod Husets strenge Orden førte Krig. —

Osiris! nu din anden Sommerlue
Har seet vor Elskovs altfor stille Lyst:
Lad Dig bevæge ved en bønlig Røst!
O, lad dit næste Sommerlys mig skue,
Som Moder glad med Barnet ved mit Bryst!
Da skal jeg Gaven til mit Hjerte trykke
Og offre Dig hvert andet Qvindesmykke!" —

Hun hæver sig og gaaer af Templet ud,
Dog ej, som nys, med sænket Blik hun triner;
At hun har talt i Hjertet med en Gud,
Det lyser end i hendes Gang og Miner,
Og Mundus vover ej at ile efter;
For første Gang hans Letsind mangler Mod,
Som lænket fast til Gulvet er hans Fod,
Trods alle Lidenskabens vilde Kræfter. —

Men som en Sphinx, med Fingren paa sin Mund
Osiris Offerpræst ham lønlig vinker
Mod Helligdommens mystiskdunkle Grund,
Hvor intet Glimt af Dagens Straale blinker,
Der Ynglingen han dybt fortrolig møder,
Og Altret glemmes, Ilden staaer forladt,
Den slukkes — og den mørke Stjernenat
Nedknæler hurtig for Osiris Fødder. — —

Ved Solens næste aftenrøde Skin
Paulinas Hu til Templet atter higer:
I Sløret hyller sig den Bange ind,
Og Husets Guder fromt Farvel hun siger.

Igjennem ringe folketomme Stræder
Undgaaer hun Mængdens Vink og Djekast,
Og blussende, med utaalmodig Hast
Osiris Tempel atter hun betræder. —

Forbauset maa hun standse; —
Osiris Helligdom den strenge, øde,
Hun seer med Undren gløde
I Skjønhedsglands af friske Rosenkrandse;

Og krydret sødt er Luften
Med Virak, som gjennem gyldne Laage
Udsender rundt en Taage,
Der blander yppig sig med Rosenduften;

Ihvor hun Blikket vender,
Hun troer at kjende Venus' milde Sæde,
Vil bly tilbagetræde, —
Da lukkes Døren af usete Hænder.

Og allerdybest inde,
Hvor Aandernes Mysterier har hjemme,
Udgaaer en mægtig Stemme:
„Paulina, nærm Dig lykkelige Qvinde!“

Da zittrer halv bedøvet
Af Haab og Gru det svage Qvindehjerte,
I sød og hellig Smerte
Hun kaster paa sit Ansigt sig i Støvet.

Og fjerne, klare Toner
Oplive trøstefuldt det dybe Stille,
Lig Nattergalens Trille,
Naar seent den klager ømt fra Skovens Kroner.

Hun skuer op og — bæver,
Og tør ej troe, hvad stirrende hun skuer:
Belyst af Altrets Luer
Osiris fra sin Marmorstol sig hæver.

Da gaaer en dæmpet Torden
Igjennem Templets Hvælving og bebuder
En af de høje Guder, —
Og under Templets Grundvold ryster Jorden.

Han nærmer sig omvunden
Af Purpursløret, som bedækker nøje

Hans Pande og hans Øje,
Men ubedækket smiler venlig Munden.

Og hævet af hans Arme
Forsvinder for Paulina Jord og Himmel,
Hun favner Guden svimmel,
Og føler skjælvende hans Aandes Varme:

„Frygt ej, Du huldе Qvinde!“
Saa hvisker blidt Osiris i sin Naade;
„Lad Guderne kun raade,
De ynde Dig; vær taus og følg iblinde!“

„En Rhea est Du vorden;
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra Dig skal atter lyse over Jorden!“ — —

Altret blinker
Viraksdampen bølger,
Guden vinker,
Ak! hun følger: —
Med blege Kinder,
Halv drømmende, halv vaagen,
Drages hun igjennem Taagen
Og — forsvinder. — —

Nu blussed Livet sødt ved Mundus' Bud; —
Han troned henrykt i Osiris Sæde,
Og drømte sig beruset selv en Gud, —
Hvergang han svælgede i Guders Glæde.
En Sky af Virak steg fra Alterflammen
Og smigred hans forfængelige Sands,
Men hang ved Loftet som en Sørgekrands,
Der trak sig over Mundus' Hoved sammen.

Lidt efter lidt henvisned Smilet mat,
Som blomstred om hans Mund i Letsinds Dage,
Og over Panden lagde sig en Nat,
Der skræmmed Rankens lyse Blad tilbage;
Dyb Ensomhed han søgte i Naturen,
Og vandred ofte seent, som i en Drøm,
Ved Tiberen, der drev sin gule Strøm
Belyst af Maanen, tæt ved Tempelmuren.

Han elskede! For første Gang han lærte
At ære Qvindeligheds Ideal!
Hvad Ynde havde smilet ved hans Hjerte,
Og fyldt det med en sød og ukjendt Qval!
Blufærdighed og Reenhed havde knælet
I Støvet for hans Fod med ydmyg Aand,
Og kysset bly og bævende hans Haand,
Og ømt med Rødme i hans Favntag dvælet:

Han elskede! — Men deelte hun hans Lue?
Hun tilbad ham — han følte det med Blu,
Men aldrig vovede hun op at skue,
Og midt i hendes Ømhed var der Gru:
Det var Osiris — smertelige Tanke! —
Hvem hendes bange Ømhed havde meent,
Og kunde vel et Bryst saa himmelreent
For ham, den falske Dødelige banke?

Og dog han følte dybt, at ingensinde
Var Kjærlighedens Løn han mere værd:
At glad han saae sit Hjerteblod udrinde
Blot for de søde Ord: „Du er mig kjær!“
Men aldrig traf Paulinas dunkle Øje
Med meer Foragt, end netop nu hans Blik,
Naar frygtsom efter hendes Spor han gik,
Og bønlig stræbte hendes Sind at bøje.

Fortvivlet søgte han da Templets Hal,
Iførte trodsig sig Osiris Smykke,
Tilbageholdt med Kraft den indre Qval,
Og nød med Raseri den stjaalne Lykke;
Men naar den bittersøde Ruus sig endte,
Udbrød igjen Tungsindighedens Elv:
Forbandelser han slyngde mod sig selv,
Og skinsygt Hadet mod Osiris brændte.

Da nærmed sig Saturnus, gyldne Fest:
Med Latter bar Enhver sin Sorg til Graven;
Det høje Rom bød Glæden selv til Gjest,
Og bytted Scepteret med Thyrsusstaven.
De muntre Hymner klang ved Evans Tempel,
Det glade Folk forglemte Blod og Drab,
Og krandsede den skjæggede Priap,
Og Alt bar Friheds, Ligheds milde Stempel.

Den smilende Patricier stod krum
Og varted ydmyg op sin egen Slave;
Og Slaven skjendte paa ham fornem, dum,
Og rakte naadig hen en ringe Gave;
Ja selv Matronen og den strenge Fader
Opgav til Gudens-Pris den gamle Tvang,
Og tillod Datteren en munter Gang
I Roms de myldrende og lyse Gader.

Der vandred de, lig Templernes Gudinder,
Med lette Fjed i Skjønheds Rosenvaar;
Ildfulde Øjne, marmorklare Kinder,
Sølvnaalen i det rige dunkle Haar!
Og om det hvide Bryst, de runde Lænder
Flød malerisk det foldede Gevandt,
Der, bølgende i Ynde steg og svandt
Som meislet ud af græske Kunstnerhænder.

Men midt i Jublen taus en Yngling gik, —
Een evig Tanke holdt hans Smerte vaagen,
Ustadig fløi det kummerfulde Blik,
Skarpt speided det blandt Vrimlen efter Nogen;
Med Et han, som elektrisk truffen, standser,
Til Hjertet Haanden foer og Blodet steg
Og Kinden blussede, der nys var bleg,
Og Lidenskab omtaaged brat hans Sandser.

Ham var det — Mundus! og ved Mundus' Side
Paulina stod, — hun aned ej hans Skræk.
En stille Glæde livnede det Blide
I hendes elskelige rene Træk;
Det var som om en Hemmelighed hvilte
Med Sødhed dybt i hendes Hjertes Vraa;
Hun hæftede sit Øje mod det Blaa,
Mens kjærligt Munden som i Drømme smilte.

Da fatted den Ulykkelige Mod, —
Det var jo i Saturnus' gyldne Dage,
Da selv den Strengeste var glad og god,
„Hvi skulde han alene da forsage?"
Han nærmede sin Mund til hendes Øre,
Og sagte tog han hendes skjønne Haand
Og brød med Dristighed sin Tausheds Baand,
Og hvisked omt: „Paulina, lad Dig røre!"

Men hurtig fløj en mørk og iiskold Sky
Hen over hendes Aasyns Lys og Varme:
Hun vendte sig med Afsky, vilde flye —
Da greb han hende vild i sine Arme;
„Paulina!“ skreg han, „Rhea est Du vorden,
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra Dig skal atter lyse over Jorden.“

Bleg stirrede hun paa ham som et Liig,
Og forskede med Rædsel i hans Mine; —
Da vakled hun, og med et Jammerskrig
Opløste sig den indre dybe Pine:
Hun sank, som truffet af et Lyn fra Himlen,
Osiris' nys saa lykkelige Brud!
Men Mundus brød i rædsom Latter ud,
Og styrted som affindig gjennem Vrimlen.

Og Ingen saae ham meer, han var forsvunden,
Og snart hans Udaad glemt af Romas Folk;
Om han sin Fred i Tiberen har funden,
Om han blev truffet af Osiris' Dolk:
Det veed kun Hevneren, som evig vaager; —
Men hvi Paulinas skyldfri Hjerte brast, —
Det vil sig vise for vort Øjekast,
Naa Solen engang spreder alle Taager!

Opmuntring.

(Rom i October.)

— Men Hr. Kunstner, seer jeg ret?
Denne Fernis=Athmosphære,
Denne Pensel og Palet
Kan Du foretrække, Kjære!
Den meest solforgyldte, rene
Yndigste Octoberscene?
Og i Dag er Evans Fest;
Folkestimlen myldrer broget,
Hver sig kaarer til hans Præst;
Som til Indien gaaer atter Toget.
Skynd Dig, kom, før Dagen helder!
Himlen som Ultramarin
Blaaner over Sang og Viin;
— Hør den raske Klang af Bjelder!
Det er gamle Romas Qvinder,
Unge skjønne Bacchantinder!
Gladbegeistrede af Vinen
Skinne deres Perletænder,
Mens de slaae de bløde Hænder
Knyttede mod Tamburinen! —

Os det gamle Sagn fortæller
Evan fik en dobbelt Fødsel;
Nu forstaaer jeg, hvad det melder,
Hvi Naturen var saa ødsel:
Første Gang han er at skue
I den tunge, modne Drue,
Anden Gang fra Grottens Kjelder
Stiger han til Dagens Lys,
Klar og kraftig da han gvelder,
Og beruser ved sit Kys. —

Hør hvor Raseriet stiger!
Folket bruser som et Hav,
Evan svinger høit sin Stav,
Fulgt af Mænd fra alle Riger:
Tydskeren med Knebelsbarter
Og med Tørsten i sit Øje
Ligner Gudens Leoparder
Paa de viinbekrandste Høje;
Faun og Satyr, klædt paa Moden
Springe i de Franskes Række,
Mens de lange Kleder dække
Halerne og Bukkefoden;
Selv fra Rusland hele Skarer
Efter Thyrsusstaven ile,
Ret som tæmmede Barbarer

Under Nag af Gudens Smile:
Og den alvorsfulde Britte
Rødmer ved sin kolde Særhed,
Tumler glad i Togets Midte,
Greben sødt af Gudens Nærhed; —
Men som Formand i at elske
Hede Kys og kolde Vine
Jubler foran høit den Belske
Med sin muntre Mandoline. — —

Til Borgheses Villa strømmer
Folket med bevinget Fjed;
Selv vor store gamle Drømmer
Saae jeg smilende gaae med.
Speidende hans lyse Øje
Seer i Dandsens lette Stil
Spor af det antike Høje,
Glimt af Gratiernes Smil;
Sig de spredte Glimt forbinde
Og befrugte blidt hans Aand;
Og en attisk Dandserinde
Danner svævende hans Haand.
Snart i hele Verdens Rige
Dandser hun i Ungdomsglands,
Ak! men han, den Lykkelige,
Fik den første bedste Dands! — —

Glæde ſtyrker Aandens Vinger,
Ud, min Ven, fra Kunſtens Buur!
Lauren, ſom din Muſa ſvinger,
Vorer i den fri Natur!

Aften ved Ariccia.

Her hvor Bjergets stærke Aand
Hæver Skovens gamle Stammer
Høit i Aftensolens Flammer
Kjærligt med en Faders Haand;
Her hvor Korsets Træ er bygt,
Nøgent uden Grønt foroven,
Men i Fromheds Tanke smykt,
Som det grønneste i Skoven;
Under dette lyse Hang,
Hvorigjennem Alfer smile,
Vil vi høre Fuglens Sang,
Og see Solen gaae til Hvile. —

Dalen damper under vore Fødder,
Jorden sondrer hemmelig sin Kraft,
Leder skjult en særskilt Saft
Til Olivens og til Rankens Rødder;

Som en vælig Ganger, lagt i Baand,
Damper den, men gi'er dog efter,
At den ej de ædle Kræfter
Spilde skal paa egen Haand. —
Bonden færdes dybt i Dalen,
Pudsler rastløs som en Dværg,
Sorgfri svinger høit sig Svalen
I de friske Aftenvinde
Med sin muntre Elskerinde
Over ham og Dal og Bjerg!
Grubler ej paa Fremtids Vel,
Spildes et Par Korn af Hvede,
Nok for den til Dug at brede
For sin Børneflok i Qvel. —
Hvilken Yppighed og Duft!
Hvor den unge Foraarsluft
Virker mindende paa Sjælen
Længselsvækkende og kjælen!
Gik maaskee dens Aande over
Fjerne Vandes salte Vover?
Ja, hvad glindser hist bag Ranken
Rigt med Ætherglands begavet?
Som et Hurra gjennem Tanken
Farer det med Hjertebanken,
Det er Havet — Middelhavet! —
Altsaa denne Bølge klar,

Dette lyse Glimmerdække
Var det, som Æneas bar
Tankefuld paa gyldne Snekke.
Sikkert var det Foraarstide,
Luften reen som nu og huld,
Da Italien, det blide,
Vinkte i sit Aftenguld;
Kjølen skar med Kraft i Voven,
Som en Fugl fløj Skibet hen,
Og ved Bjerget hist bag Skoven
Gik han op med sine Mænd. — —
Altid disse lyse Blink,
Som sig om Dit Øje samle,
Evig disse muntre Vink,
Som stod Alt end ved det Gamle.
Sngrere Du burde sukke,
Men Du smiler, kolde Hav!
Kysser rolig Storheds Grav
Nu, som fordum Storheds Vugge. —

Solen synker, Dagen svinder,
Dalen og det lave Krat
Kæmper alt med Mulm og Nat:
Ikkun Klippens Tinder
Og Ariccias de blege Kinder
Rødme endnu aftenmat.

Høit den paa sin Klippeskammel,
Sidder som en Qvinde graa,
Mumler om at den var gammel,
Selv da Rom i Svøbet laa.
Blikket ud paa Havets Speil
Speidende bestandig vanker,
Kan den øjne fjerne Seil,
Falder den i dybe Tanker;
I de gamle Drømmeminer
Dunkle Syner gaae forbi,
Mangen Helteskygge triner
Selv fra Iliums Ruiner
For den vakte Phantasi.

Tys, hvad lyder?
Hvilken Munterhed og Sang!
Spøg og Latter gjennembryder
Skovens tause Hang; —
Dybt fra Dalens Viingaard stiger
Hist, hvor Sangen lød,
Som en Skare Elverpiger
Qvinder op af Jordens Skjød; —
Ceres smiler fra sin Sky
Ved at skue Ungdomskraften
Blusse i den trætte Aften
Frisk som Dug ved Morgengry. —

Hvilke ædle Former!
Hvilke rene Træk!
Minen fri — men aldrig fræk,
Skjøndt vel inde Blodet stormer,
Tændt ved Sólens Brand,
Som en undertrykt Vulkan.
Kun fra Læbens varme Buer,
Under Øjets mørke Bryn,
Gaae de blanke Lyn,
Bryde frem de hede Luer. —
See, ved Korset hist de standse,
Fødderne vil gjerne dandse,
Hør den muntre Tamburin!
Rosa og den brune Stella
Springe rask en Tarantella,
Ungdomsild i hvert et Trin!
Gamle Tigger
Sidder glad ved Korsets Alter,
Glemmer Fattigdom og Pjalter,
Mens i Takt hans Hoved nikker; — —
Korset vinker fromt til Bod;
Endt er Dandsen, Rosa iler
Og den Mund, som endnu smiler,
Trykker hun mod Korsets Fod. —
Stien sig romantisk svinger
Fører mod Ariccia,

Hytten venter, Aftenklokken ringer,
Ak! nu ile de herfra. — —

Brat forſvandt de — ſee de hvide Liin
Skimtes neppe meer bag Buſk og Blade;
End lyder ſvagt den fjerne Tamburin,
Og Roſas Røſt den lattermilde glade.
Snart tier Alt og atter er vi ene;
Men Glandſen af den milde Sol er ſvunden,
Den første Nattevind gaaer over Lunden,
Og bøjer ſuſende de høje Grene.
I Oldtid ſpændte her Diana Buen,
Og foer ſom Jægerinde gjennem Skoven,
Ulalig den, ſom dvælede forvoven,
Han bøded Livet for ſin frække Skuen: —
Om nu hun kom at ſee de gamle Lunde
Og Gruſet af ſit høje Tempels Tinde, —
Fandt her os den fortørnede Gudinde,
Vi blev et Maal for hendes vrede Hunde!
— Kom bort herfra! Een Gud jeg veed fornøjet,
Skjøndt, hvor hans Tempel ſtod, ſtaaer nü Ruinen,
Ham tor vi ſkue frit i Guddomsøjet:
Det Bacchus er, den ædle Gud for Vinen.
Op! lad os ſøge ham, han vredes ikke:
Af alle Guderne fra gamle Dage
Er han den blideſte, ſom blev tilbage; —
Kom, vi vil ſuge Glæde af hans Blikke.

Mødet med Bacchus.

Fraskatis friske Haver
Laae end som Børn i Vuggen
Og died Morgenduggen,
Da langsomt hjemmefra
Jeg styred Æslets Staver
Mod Monte Porcia.

Med kølig Susen strømmed
Fontainerne, og løde
Om Tusculanums Øde
Som gamle Dages „Tys!"
Naar Cicero sig rømmed
Før Talens Fynd og Lys.

Smaaspurve graa og gule
Alt qviddrede og spøgte;
Mit Æsel gik og søgte
I Vejens brune Sand,
Og løftede sin Mule
Og smilte med sin Tand.

Da hjalp det mig at føre
Et Par Castagnetter,
Som tidt i muntre Nætter
Mig fryded ved sin Klang,
Hen til hans lange Øre
Og rasle ham i Gang.

Saalunde ufortrøden,
Snart langsomt, snart med Ilen,
Og under fælleds Smilen
Vi listed frem i Mag,
Og saae i Morgenrøden
Villa Dragonis Tag.

Nu sendte Solens Flammer
Sit Streifelys i Skoven.
En Høg slog ned fraoven, —
Og i sin Jægerdragt
Sneg bag de gamle Stammer
Sig Romeren paa Jagt.

Opad vi stege trøstigt,
Og varmere blev Solen;
Sødt dufted Caprifolen
Fra Bjergets steile Væg,
Hvor Gjedden klattred lystigt,
Og gumled med sit Skjæg.

Og gjennem Æslets Skryden
Fornam jeg Klokken kime
I Mesſens aarle Time
Høit over mig i By, —
Det var, ſom ſvømmed Lyden
Paa Himlen ſom en Sky:

Bjergets den gyldne Tinde
Og Dalen med Ruinen,
Og Haverne med Vinen —
Jeg trykked Diet i,
Og ſænked i mit Minde
Det hele Maleri.

Og da jeg fik at ſkue
Hiin By, ſom naaer tilbage
Til gamle Catos Dage,
Da higed jeg med Fryd
At qvæges ved den Drue,
Som „varmede hans Dyd.“

Og Æſlet gik indviet
I mine glade Drømme,
Jeg brugte ingen Tømme,
Det ſpeided Vejen ſnildt,
Og holdt ved Oſteriet,
Hvor' Grenen hang ſom Skildt. —

Den sydligvarme Morgen
Udbredte alt sin Dvale,
O, hvilket lifligt Svale
Bag Murens dunkle Gang!
Ret som en Krands forborgen
Mig kjølt om Panden hang!

En klippedyb Cisterne
Med Echos skarpe Gjalden,
Stod sænket midt i Hallen;
Jeg skreg et „Evoe!"
Og flux det hule Fjerne
Mig svarede med tre.

Der var en munter Støjen
Om Bacchus' gamle Alter;
Halvguder klædt i Pjalter
Gav Ordet Ild og Liv;
Løst hang om Skuldren Trøjen
Og løst den blanke Kniv.

Men ved min Side strakte
En Yngling sig paa Bænken
I rolig Eftertænken
Og med et Drømmesmil,
Som dunkle Minder vakte
Om Kunstens Oldtidsstil.

Sandalen, ſom omgjorded
Hans Fod, var ziirligt knyttet,
En Arm hans Hoved støtted,
Den Anden med ſit Glas
Laae nøgen henad Bordet,
Som støbt af Phidias. —

Min Røſt ſig hæve maatte
I Kamp med velſke Lunger:
„Viin!“ raabte alle Tunger,
„Viin!“ jublede mit Bud,
Og fra den dybe Grotte
Mig Guden bragtes ud.

Jeg gjød de køle Strømme
I Bægeret med Duften,
Holdt dem ſom Lyn i Luften
Imod den blanke Dag, —
Saa lod jeg ned dem ſvømme
I lange gyldne Drag.

Og da jeg Øjet ſænked,
Traf mig hiin Yinglings Blikke, —
Nei, Midnat ejer ikke
Saa ſtærkt et Stjerneſpil,
Mit Øje hang ſom lænket
Til denne muntre Ild!

Ham gotted min Ekſtaſe,
Min Nydelſe med Dvælen
Ret kildred ham i Sjælen: —
Jeg ſkjænked atter i,
Han hviſkede: „vi piace?“
Med muntert Skjelmeri.

Men da jeg paa hans Tale
Svang Bægret med ſin Lue,
Og priſte Bjergets Drue,
Dens Ild og gyldne Grund,
Lød koldt et „non c'é male!“
Med Spotten fra hans Mund.

Jeg gjentog „non c'é male?“
Viis mig „un megliore!“
Han ſmilte: „Si Signore!“
„End denne?“ udbrød jeg,
„Si,“ ſvared han, „per Bacco:
Un meglio assai!“

Og livligt han ſig hæved,
Ved Døren han mig vinked.
Snart Dagen om os blinke
I al ſin Herlighed,
Og foran mig han ſvæved
Med lette Ungdomsfjed.

Jeg intet saae af Vejen,
Jeg saae kun hans Sandaler,
Hans Gang, som Intet maler
Og nu og da hans Smil,
Naar Nakkens stolte Drejen
Lod skimte hans Profil.

Vi standsed ved hans Bolig,
En Oldtidsrest af Stene
Som malerisk og ene
Sig hæved rødligvarm,
Og lod sig favne rolig
Af Epheus vilde Arm.

En rusten Dør i Muren
Hans Finger let berørte,
I Dybet Trappen førte, —
Vi svandt fra Dagens Lys,
Og iiskold Bjergnaturen
Mig hilste med sit Gys.

Min Gang jeg maatte sinke,
Forsigtig frem mig lede;
En Lampe dybest nede
Stod mat ved Trappens Fod,
Og kasted kun lidt Sminke
Igjennem Nattens Sod.

Da saae jeg alt hans Skygge
Gigantisk sig at strække
Omkring paa Loft og Vægge,
Fra Hulens dunkle Hjem;
Mens Vaersomhedens Krykke
Mig flytted langsomt frem.

Hans muntre Hænder gjøde
Nyt Liv i Lampens Bæger,
Han tændte alle Bæger,
Og klart som Maanens Skin
Kom Lyset mig imøde
Paa Trappens sidste Trin. —

Det var et Høitidssyn!
Syv kunstigskaarne Fade
Med Løvværk og med Blade
Gik langs ved Grottens Rund
Og laae i Bjergets Bue
Som i en Jættes Mund.

De laae som fangne Kræfter, —
En Trylleblund de finge
Ved Vift af Nattens Vinge,
At ej den frie Aand
I Gjæring higed efter
At sprænge Bast og Baand.

Og lænet stod med Ynde,
Han, jeg ej veed at nævne,
Og holdt i muntert Stevne
Den glimrende Pokal:
„Signore, vi begynde!“
Lød Stemmen som Metal.

Og Hæverten den blanke
Sank hurtig som Vampyren
Ved Haandens lette Styren
Ned i det skjulte Hav,
Og suged fra en Ranke
En lille Drue af.

Den farved netop Bunden
Med en undseelig Rødme,
Og minded ved sin Sødme
Om Elskovs første Kys, —
Ak! Prisen var alt vunden
Hvorom vi stredes nys.

Og Hæverten den blanke
Sank atter som Vampyren,
Ved Haandens lette Styren
Ned i det andet Hav,
Og suged fra en Ranke
En større Drue af; —

Rubinens hede Zoner
Har ej saa røde Taarer! —
Den varmed mine Aarer
Med Løvens Hjerteblod, —
Jeg kunde grebet Kroner
I Øjeblikkets Mod.

Og atter liig Vampyren,
Sank Hæverten hiin blanke,
Og suged fra en Ranke
En lille Classe af;
Da smilte listig Fyren
Da han mig Bægret gav.

Jeg hørte Vinen suse
Som fjerne Harpestrenge;
Det var som drak jeg længe
Og dybt paa Helikon,
Og som Olympens Muse
Begeistrede min Aand;

Jeg jublede og priste
Gud Bacchus i det Høje,
Da funklede hans Øie,
Han Rækken oversprang, —
Det Syvende og Sidste
Blev Maalet for hans Gang.

Han sænkede Pokalen, —
Der kom en Ildkaskade,
En Brusen som i Blade,
Og saa en Dust af Viin,
Der fyldte Klippesalen
Med Roser og Jasmin.

Og skumme lod han Straalen
Til Funkerne de hvide
Brast som en Pyramide
Hen over Bægrets Bo;
Da rakte han mig Skaalen
Blot med et „Eccolo!“

Jeg drak, mens Øjed stirred
Bag Gnister og bag Dampe, —
Det var en magisk Lampe,
Et mystisk Perleslør,
Hvori jeg saae forvirret
Men skjønnere end før.

Mig var det som Colonner
Fra Gulvet steg med Bulder,
Og skjød sin Marmorskulder
Ind under Kupplens Last,
Og Epheu hang Festonner
Paa Murens Alabast; —

En sælsom Taage var der!
Med Eet de muntre Fade
Forsvandt fra deres Stade, —
Og alvorsfuldt der laae
Syv gule Leoparder,
Med Labben krydset skraa.

Da skued jeg bedøvet
Til Ynglingen med Smilet; —
Han stolt paa Thyrsus hviled,
Hans Blikke vakte Gys, —
Jeg tumlede i Støvet
Og stammed „Dionys!“ — —

Hvi flere Ord vel spilde?
Da Tanken vaagned doven,
Laae jeg i Ly i Skoven
Paa Vejen til mit Hjem,
Og Alt omkring var stille,
Og Aftnen rykket frem.

Og dorsk med lange Øren
Stod Æslet ved min Side
— Hvordan? maa Bacchus vide! —
Et Halm hang fra hans Mund,
Og Øjet stod som Døren
Paa Klem, i døsig Blund.

Hvad hjalp det vel at grunde,
At forske tomt i Luften?
Jeg kaldte paa Fornuften
Den præked i sit Huus:
„Det var en Viingaardsbonde,
Det Hele var en Ruus.“

„Det var jo kun en Bonde!“
Gjentog jeg trøstigt atter, —
Da lød en dæmpet Latter,
Og tæt ved Træets Rod
Jeg Formen skimte kunde
Som af en Bukkefod.

Op foer jeg fra mit Leje
Med panisk Skræk i Sjælen,
Mit Æsel følte Hælen
Og brugte sine Sko,
Mens paa de dunkle Veje
Det hviskede og loe.

Først ved Fraskatis Have
Holdt Kogleriet inde,
Blev til en Drøm, et Minde,
En Gaade, mere sød,
End mangen anden Gave,
Hesperien mig bød.

Og tidt gik jeg i Lunden
I Haabet ham at møde, —
Mit Haab gik sig tildøde;
Nei Sligt kun een Gang skeer:
Han var og blev forsvunden,
Jeg saae ham aldrig meer. —

Remi.

(August.)

Som onde Dunster svæve over Graven,
Saa ruger nu Sirocco over Rom,
Hver Fremmed søger Vandringsstaven
Og iler bort, og Ingen seer sig om.
Den gule Tiber flyder mere guul,
Mens Munkene i lange Rader
Sig krumme i de lumre Gader,
Og glæde sig til Klostrets svale Skjul. —
Kun Romeren er tro sin Helligdom:
Ældgammel Vane lærer ham at taale
Den blege, febersvangre Straale;
Med Barnets Fryd han seer Navonapladsen
Forvandlet kunstigt til et lille Hav,
Hvori han kjører, — henrykt ved Seiladsen;
Om Aftnen staaer han paa Augustus' Grav

Og følger med sit brune Øje
Rakettens Gang i Luften nøje,
Og jubler, og begriber ei,
Hvorfor den Fremmede vel gik sin Vej.

Sig selv omsider overladt,
Staae Oldtids skjøre Minder
Og Hellas' Guder og Gudinder,
Fri for de Dødeliges Skuen,
I Vatikanet i en mystisk Nat;
Nu laer Apollo synke Arm og Buen,
Og strækker sine guddomsskjønne Lemmer, —
Sin Lyra griber han og stemmer,
Og seer sig om i Marmorsalen;
Minerva svæver ned fra Pjedestalen
Bevæget dybt i Aanden,
Med Veemod i sit Tankeblik;
Mars iler frem og rækker Venus Haanden,
Og faaer sin Tak i et huldsaligt Nik:
Thalia kommer skjelmsk paa sine Sokker,
Med hende Melpomene stor
I Spidsen for de høje Musers Chor,
Og Alle sig om Guden flokker:
Selv Jupiter bevæger sine Lokker
Forventningsfuld: —
Da griber han i Lyrens Guld,

Og synger smeltende en Klage
Om gamle, svundne, store Dage. —
Og altsom han mon qvæde
Den sorrigfulde Høje,
Sig Hovederne bøje,
Og Taaren rinder
Ned over marmorhvide Kinder, —
Olympens Guder stille græde.
Dog tys! sig nærmer Dødeliges Gang —
Brat tier Lyrens Klang
Og Tonerne de rene,
Forsvunden er med Eet den dunkle Scene:
Et Afskedsblik — og Jovis skjønne Datter
Bedækker sig med Haanden atter,
Paa ny Apollo sigter i sin Hal,
Og Python føler atter Dødens Qval. —

— Tilgiv idylliske Natur
At midt i dine friske Glæder
Jeg mindes end hiin gamle Muur,
Som gjemmer mine Vinterkjæder;
Men Rom er et fortryllet Buur,
Og ingen Fugl paa hele Kloden,
Som holdtes fangen eengang blot deri,
Sig føler siden ganske fri,

Men mærker en usynlig Snor om Foden.
Men Nemi, ogsaa Du har Trylleri!
En magisk Kreds af duftigskjønne Høje,
Hvori Du har mig manet ind;
Dianas rene Speil Du holder mig for Øje,
Som sødt forfrisker Legeme og Sind;
Din Arm jeg føler om min Hals sig bøje,
Din sunde Aande paa min Kind!
Ej mere liflig Pigen er at see,
Naar Hjertet første Gang uroligt banker
Bag den nysfaldne Jomfrusne,
End Druerne bag dine lyse Ranker;
Ak, sig! hvor kunde
Diana være kold i disse Lunde,
Hvor Grenen sig som Amors Bue krummer,
Til Brug for Elskovsguden sat;
Hvor yppig Straalen lysner frem og skummer
Med Sølv fra Kildevældet,
Og Nattergalen slaaer i Myrthens Nat,
Mens Aftensolens Lue kysser Fjeldet!

Morgen i Aemi.

Lyt Albert! det er sikkert Dag, —
Jeg tæller Morgenklokkens Slag,
Som over Søen fra Genzano runger;
Hør Bondens Seng! den rasler med sin Halm,
Og Barnet græder, plages alt af Hunger;
Op! vi vil ende Nattens Qvalm!
Betænk, vi boe paa Klippens Spidse,
Hvor Mørket undes kun et flygtigt Læ.
Husk paa vor Rude er af Træ,
See, Lyset pibler gjennem hver en Ridse, —
Kom, lad os jage Ravnen ud,
Der flagrer i vor lille Stue;
Luk op for Dagens lyse Due,
Fra Livet bringer den os atter Bud;
Forsigtig dog! ak Lyset blender; —
Vi hilse maa den klare Morgenlue
Fast som en Aabenbaring selv fra Gud,

Og dække sky vort Blik med begge Hænder. —
Syden yndigt sit „God Morgen“ sender;
I Krandsen af de grønne Klippehøje
Staaer som et blankt Metal den runde Sø
Og stirrer paa os med et sjelfuldt Øje;
Hist bøjer sig Genzano, liig en Mø,
Med Morgenrødme over Vandet;
I stille Ro og Velbehag
Den speiler sig med omvendt Taarn og Tag,
Og vover ej et Aandedrag fra Landet;
Thi see! det mindste Suk, som stiger,
Fordunkler Speilet — Synet viger. — —
Den svale Morgen vinker aarle Livet,
Jeg øjner Fiskeren i Krattet dybt dernede,
Han synger alt om Elskov glad,
Og skyder Baaden ud fra Sivet,
Og flyder hen ad Søen som et Blad;
Histovre ved den anden Bredde
Han styrer snildt sin lille Baad med Flid;
Der svælgede Tiber i gammel Tid,
Lod bygge sig et Skib af gyldne Planker,
Indlagt med Elfenbeen og ædle Stene,
Og om den høje Mast og Stang
Gik kunstigt Vinens lyse Hang,
Mens sjeldne Fugle sang i Busk og Grene.

Fra Jorden svandt de gamle Minder,
Og Skibet sank til Søens dybe Grund
Med al sin Pragt, med Guder og Gudinder;
Men Sagnet lever fort i Bondens Mund,
Og fattig Fisker kaster her sit Anker;
Thi Karpen søger i den fede Grund
Sin Næring nu iblandt de gyldne Planker,
Og Ålen skyder langsomt sig med Lyst
Henover Venus' runde Marmorbryst. —

Nær ved Søen faldt et Skud, —
Det var Jægeren, den raske,
Som i Træet sendte Bud,
Og, stak Fuglen i sin Taske;
Ved Dianas sjunkne Bolig,
Hvor endnu Ruinen staaer tilbage,
Lader han sin Bøsse atter rolig; —
Ak! var det i gamle Dage,
Snart han havde Jagten glemt,
Stod bag Træet skjult og ene,
Stirred gjennem Blad og Grene,
Bævende og sødtbeklemt; —
Nu i Revnen af de skjøre Mure
Uglen med sin kolde Klogskab boer;
Nyttig Ploven skjær sin dybe Fure
I den altarhellige den kydske Jord —

Der er ingen hemmelige Spor,
Ingen Nympher mere at belure. —

See, hvor den hvide Dunst sig hæver,
En Datter af det kolde Morgengry,
Blødt former den sig til en Sky,
Som høit mod Monte Cavos Spidse svæver;
Og mens Livet smiler lyst og broget
Ned til Dalens morgenfriske Søn,
Stakkels Munk maa eensom læse Bøn
Højt paa Bjerget — hen i Taaget! —

Solen straaler stedse mere mægtig,
Hvilket Syn at skue fra vor Klint!
Hvor sig Dalen breder riig og prægtig
Som en tavlet frugtbar Labyrinth!
Paradisiske Natur!
Sø og Dal og runde Klippemuur,
Alt sig bølger her som Poesi!
Udenfor Campagnens gule Flade
Gaaer som Livets Prosa streng forbi, —
Og det fjerne grændseløse Dække,
Havet med sin Søloerrand,
Vinker Tanken bort fra begge
Hen mod Evighedens Land!

Sang den 28. Januar 1833 i Rom.

Nu dækker Vintersneen hvid
Den danske Vang,
Selv Bølgen standser for en Tid
Sin raske Gang.
Forlængst gav hen hvert Blomster mildt
Sit kjælne Blad,
Og Stormen synger atter vildt,
Hvor Fuglen sad; —
Dog blomstrer det Bedste i Norden!

Ja, ej blev født i liflig Vaar
Ved Rosens Rødt
Den Drot, hvis Sjæl ved Danmarks Saar
Har stridt og blødt,
Som Nordens Sne sig hvidt hans Haar
Om Issen snoer,
Men i hans Bryst et Hjerte slaaer,
Som varmer Nord:
Og det er Kong Frederik den Sjette!

Hver Borger nævner stolt i Dag
Hans ædle Navn;
Matrosen heiser høit sit Flag
Fra Skibets Stavn:
Hver Kriger byder for hans Held
Sin egen Død,
Og Bonden tømmer paa hans Vel
Sin bedste Mjød,
Og Alle velsigne Kong Fredrik!

Og vi, som fjernt fra Danmarks Kyst
I Syden boer,
Naar slog vel højere vort Bryst
Mod Nord, mod Nord! —
Lad Velskland under Maske gaae
I Glæden bedst —
Vi juble uden Maske paa
Til Danmarks Fest:
Gud signe vor elskede Konge!

Gjenkomst til Nemi.

Med Længsel gik jeg Dig imøde,
Med Jubel seer jeg Dig paany,
Du faure lille Klippeby
Med Taarnet i den stille Aftenrøde!
Din gamle Skov staaer rank og leer
I Ungdomskraft usvækket,
Og paa dit Speil, saavidt jeg seer,
Er Glasset ikke knækket. —

Vi med hinanden før har talt,
Du muntre Huus paa Fjeldets ydre Tinde;
Du faaer i Vildskab dog ifinde
Et Spring eengang — og det gaaer galt! —
Hvor er Maria? er hun inde? —
Ak, tie! jeg seer det Hele alt!
Der staaer den Lille jo og græder;
Den arme Smaa
Har alt sin Sørgekjole paa
Af Moders gamle brune Klæder!

Maria død! Hun var mig kjær, —
Jeg hørte gjerne hendes Stemme,
Naar aarle hun ved Morgenskær
Paa Klippen syslede her hjemme;
Fik møisomt Hønsene forenet,
Bar travlt og kjærligt Føden frem,
Men holdt med Kosten borte dem,
Der ikke bar den røde Lap om Benet. —
Nu er dit lille Dagværk endt!
Du er hos ham, som kalder Alle sammen,
Hvis Miskundhed har ingen Forskjel kjendt,
Og holder Ingen borte, — Amen! — —

Teresina! seer jeg ret?
O Forvandling uden Lige!
Ikkun Psyche saa kan stige
Fra sin dunkle Larves Net!
Nys en Knop i Gaaders Rige
Slutted Du dit Blomster tæt —
Gaaden blev — en yndig Pige!
Skjul ej skamfuld Øjets Glands,
Aabn mig dine smukke Hænder!
See Teresa! Paven sender
Dig fra Rom en Rosenkrands!
Hulde Smil! Hun seer fornøjet
Og taknemlig mig i Øjet,

Rødmer lidt, og trykker Gaven
Til sin friske Rosenmund!
Gid jeg var den skjulte Grund!
Ak, men nej, det gjelder Paven! —

Hvilken Spalte hist i Muren!
Her har været Jordskjælv nys?
See, man skimter Dagens Lys
Vængstende igjennem Furen!
Ja Du leer, Du muntre Blod,
Nu-da tryg sig Himlen hvælver,
Men hvor er dit Pigemod,
Naar den hele Klippe skjælver?
„Ak, Madonna nok beskjærmer
Naaderig vort lille Huus,
Og naar Faren ret sig nærmer,
Hjælper Sanct Emidius.“ —
Faste Tro! som aldrig slipper,
Og som dybt fra Hjertets Vraa
Ej alene flytter Klipper,
Men faaer Klipper til at staae! —

Dagen lider,
Solen synker bag de dunkle Vande;
Snart bryder Morgnen frem i fjerne Lande
Med Dug og Fuglekvidder,

Mens her den ſtjerneklare Nat
Henruller hurtigt over Jorden,
Ej dvælende ſom i det høje Norden —
Paa Dagens Lyſtſpil falder Teppet brat.

Men ſelv den ſidſte Dæmringsſcene,
Har landlig Ynde bag de dunkle Grene.
Tereſa alt ſin Conca hævet har,
Og iler rank med Pigerne til Kilden;
Hør hvilken Latter Spøg og Drillen
Mens Vandet ſprudler i det kolde Kobberkar.
Den trivelige Franciſkaner
Gaaer ſkottende forbi paa hellig Viis,
Det hører til hans fromme Vaner
At ſagtne Gangen her og ta'e en Pris. —

Der flammer Blus omkring i Dalen,
— En enkelt Stjerne titter frem,
Paa Bjergets Sti gaaer Bonden langſomt hjem
Og ſynger drøveligt om Elſkovsqvalen;
Det ſorte Svin ham følger hundekjælen
Og gryntende i Hælen. —

See Søen i den ſtille Sommerqvel,
Hvor klar og rolig! ſom den Viſes Sjæl:

Mens Havet hiſt i evig Gjæring hildet
Beſtandig gynger en urolig Slægt,
Den lille Sø ſtaaer i ſin Ligevægt
Og viſer Himlens rene Billed. —
Man hører Klippekildens fjerne Fald,
Til Søen risler den i krumme Gange,
Men driver Mollen først med sit Krystal.
Om Kilden tale Oltids Sange;
Det var Egeria den ømme,
Da Numa blegnede i Dødens Stund,
Som vandred i Erindringsdrømme
Med stille Graad i Nemis Lund.
Men hendes Elskovssukke førte Vinden
Hen til Dianas strenge Øre,
Som elsked kun at høre
Det sidste Suk af Hjorten og af Hinden;
Da harmedes Gudinden:
Egeria forsvandt — den skjønne Pige
Opløstes til en evig Graad;
Snart saaes Nemi-Sø fremstige.
Diana smilte til sin Daad:
Ja end det glæder hende saare
I Maaneglands til Elskovs Skræk,
At speile sine kolde Træk
I denne store Elskovstaare!

Paa Fregatten Bellona i Nordsøen 1835.

Du Bølge fra den danske Kyst,
Med Jubel hilse vi Dig atter!
Paany sig vugger ved dit Bryst
Din unge krigeriske Datter;
Din mørke Pragt os hellig er
Som Danmarks Vei til Magt og Ære,
Og nu vort Hjerte dobbelt kjær
Som Vejen hjem til vore Kjære.

Fra Middelhav og spanske Sø
Bellona venlig Hilsen bringer;
Der fløi hun om, den raske Mø,
Paa Frihedens de første Vinger;
Da svang hun sig, saa smuk som stærk,
Til Landet rigt paa Kunst begavet,
Og tog en herlig Kunstners Værk
Og bar det høit igjennem Havet!

Og Kunſtneren er Danmarks Søn, —
Hans Aand tilhører alle Lande;
Og ingen Laurbærkrands er grøn,
Som den omkring hans ædle Pande;
Hans Værk i Danmarks Kongeſtad
Skal lyſe ſom en Kunſtens Stjerne,
Fremlokke mangt et Digterqvad
Og mangen Fremmed fra det Fjerne!

Op Venner nu! et Hurra frem!
Og høit Bellona ſkal det gjelde!
Hun drager ſom Minerva hjem
I ſtille Majeſtæt og Vælde.
En Skaal og for vor Reiſes Maal
Heſperien det lykkelige!
Men fremfor Alt vor bedſte Skaal
For Fredrik og hans gamle Rige!

Fiskeren i Aemi.

Ave Marie lød fra Klostrets Hal, —
Det var, som svaltes Luftens Strømme
Ved Aftenklangen af det svævende Metal,
Den brune Dæmring sænked som i Drømme
Sit Slør om Bjerget og den stille By;
Men Maanen tændte blankt sit Ny,
Og glimted dybt i Søens Speil dernede
Med Fiskerhytten og den runde Kraterbredde.

„Slip Vinen!“ raabte Pjetro, „hvis Du kan!
Og fjas ej længere med Nanni;
Ved Sant Antonio! nu støder jeg fra Land,
Saa kan Du svømme efter mig, Gjovanni!
Tag Mandolinèn kun i Baaden med,
Ræk Aaren mig! og nu afsted!
I Garnet spræller Fisken med sin Hale,
Nu vil vi hente dem mens Timerne er svale.“

Og Aaren pladsked i den tause Nat,
Ved Søen Nanni lytted længe, —
Ildfluer funklede igjennem Busk og Krat,
Og smeltende lød Mandolinens Strænge
Henover Vandet. Natten var saa smuk!
Hun gik tilbage med et Suk,
Og mens hun tændte Lampen i sin Hytte,
Var Mændene paa Dybet alt ved deres Bytte.

„Mit Garn er let, men Dit er tungt som Guld!"
Udbrød Gjovanni over Baaden,
„Godt at vi dele, Pjetro! Een er Lykken huld,
Desmindre føler da den Anden Braadden!
Brug dine stærke Arme, Pjetro! frisk!
Det skinner som en vældig Fisk,
Men stille ligger den mod Fiskens Vane,
Op med den! — ha! det er et Sølvskjold, per Diane!"

Et herligt Værk det var fra Oldtids Stund,
Som atter opsteg fra de Døde;
Medusas Slangehoved paa den blege Grund
Saae Fiskerne forstenende imøde.
Men Pjetro krysted med affindig Lyst
Det kolde Sølv til Mund og Bryst:
„Gjovanni!" skreg han med fortvivlet Mine,
Jeg slipper Skjoldet ej, men Baad og Garn er dine!"

Da blev den Andens Kind saa hvid som Snee,
Og Haanden famled under Klædet:
„Spøg ikke Pjetro! Hver sin lige Ret skal skee,
Hvis Du vil komme levende fra Stedet!“
„Hvad Ret!“ skreg Pjetro rasende, „hvad Pagt!
Bort fra mig, tag dit Liv iagt!“
Og Kniven blinked, tyst og grumt var Mødet,
Og Baaden gynged voldsomt op og ned ved Stødet.

Da Natten svandt og Morgenen brød frem
Og Duggen stod paa Blad og Grene,
Klang atter Aareslag og Baaden vendte hjem;
— Men taus i Baaden Pjetro sad alene.
Fra Fiskerhytten hurtigt Nanni gik:
„Gjovanni?“ spurgte hendes Blik:
Da hæved Pjetro Skjoldet sølverklaret,
Og af Medusas stive Aasyn fik hun Svaret.

— — Ved næste Sommertid stod Hytten ny,
Og smykket var den lave Stue:
Som Ejer Pjetro sad i Figentræets Ly,
Og Solen modnede hans egen Drue,
Men mørk han gik, som Fjeldets hule Elv,
Kold, stum — indsluttet i sig selv,
Var helst hos Søsteren den stille Nanni,
Og aldrig nævnedes imellem dem Gjovanni.

Sit Garn han rørte kun ved høilys Dag,
Og tidt, naar Julisolens Øje
Drev Alt, hvad levede, til Skygge under Tag,
Laae han derude, speidende med Møje
Den dunkle Grund med Stænger og med Næt, —
Kom modløs hjem, til Døden træt, —
Dog næste Morgen vaagned atter Modet
Og drev ham ud, mens Sygdom rasede i Blodet.

— Det var ved Midnat, Alt omkring var Ro,
Men dybt ved Søen Lampen brændte;
Og Nanni vaagede ved Pjetros Leje tro,
Og for Madonna Lysene var tændte.
Hun sad forgrædt med sorgnedbøjet Aand,
Holdt Rosenkransen mat i Haand, —
Da sank med Eet de tunge Øjenlaage,
Og Alting blandte sig forvirret som i Taage.

Dødsstille var i Værelset, kun lød
Fra Lysene en fugtig Knittren; —
Den Syge reiste sig, hans Blik var som en Glød,
Og Hænderne drog Dækket bort med Sittren;
Paa Ruden leged Maanen med sit Lys,
Did stirred han i Febergys;
Det var som vinked ham derude Nogen,
Som tvang usynlig ham en Magt at aabne Laagen.

Midnattens Aande puſted paa' ham kold, —
Den runde Sø, hvor Maanen blinked,
Blev for hans Stirreblik til et uhyre Skjold,
Hvor Sølvet rundtom bølgede og vinked;
Han bredte Favnen mod ſit Gjøgleſyn,
Og var i Baaden ſom et Lyn,
Og hurtigt ud paa Dybet blev han baaren.
Mens Vandet lysnede og klang ſom Sølv om Aaren.

Og bøjet over Fiſkerbaadens Rand
Begyndte han ſin Baad at lade;
Han øſte til ſig af det maaneklare Vand,
Som ſkummede han Sølv af Søens Flade; —
Men pludſelig gik Maanen rund og blank
Bag Skyens Slør — og Sølvet ſank,
Og da dens blege Straaler atter fløde,
Drev Baaden vildſom hen ad Søen med den Døde.

Til Thorvaldsen.

(Den 8de Marts 1828.)

Svæv Evan ned og nærm Dig til vort Sæde,
Og kryst din bedste Drue, blide Gud!
Pokalen skal med Ærefrygt og Glæde
Med flammende Begeistring tømmes ud!

Det gjelder ham, som bort fra Danmarks Strande
Gik som en Jason ud med Kraft og Mod,
Og lagde, seirende i fjerne Lande
Den tabte gyldne Kunst for Danmarks Fod!

Det gjelder ham, som svundne Gudeslægter
Guddommeligt har tryllet frem i Leer;
Som slog sin Lyra med sin Meisel-Plekter
I høje Heltesange med Homer!

Det gjelder ham, hvem Davids Orgeltoner
Sank dybt med Vælde i det rørte Bryst!
Som skrev i Billedet af en Forsoner
En anden Højsang fuld af Aand og Trøst!

Hans skjønne Dag vi herlig saae sig svinge
Med Blomsterfylde over Syd og Nord:
Gid Natten seent ham hæve paa sin Vinge
Bort fra en sørgende veemodig Jord!!

Svæv Evan ned og nærm Dig til vort Sæde,
Og kryst din bedste Drue blide Gud!
Pokalen skal med Ærefrygt og Glæde,
Med flammende Begeistring tømmes ud!

I Apenninerne.

I Maanskin hæve sig de gustne Klipper
Som Gjenfærdsskygger i den tause Nat;
Bag Tidslen krummer sig den lumske Viper,
Udklækker Giften, ensom og forhadt;
Her Bonden korser sig, mens Modet glipper,
Og aander først igjen i Dalens Krat:
For hvert et Feiltrin ligger Dødens Snare,
Og dog — hvor selsom kjær er denne Fare!

Du kommer Tungsind! aned jeg det ikke!
I Aftenskumringen, naar Alt er tyst,
Jeg møder her de sværmeriske Blikke,
Der sænked sig med Sødhed i mit Bryst:
Du har Dig valgt mod andre Qvinders Skikke
En skummel Klippe til din Ungdomslyst,
Og det er Dig, man hører natlig ene
Nedrulle stundom Fjeldets tunge Stene.

Den første Aften, Du lod mig betragte
I Afstand dine marmorhvide Træk,
Urolig Længsel i min Sjæl Du vakte,
Mens Vinden fused over Klippen væk;
Du stirred mod det nordlige Soracte,
Og med dit Blik min Tanke fløj med Skræk:
O Gud! mit Hjem og mine fjerne Kjære!
Det var mig, som jeg aldrig saae dem mere. —

Mig Solen skjar i Øjet med sin Lue,
Og dybt i Hjertet Munterhedens Lag,
Kun Maanen hang mig liflig fra sin Bue
Som Frugt paa Træet af den lumre Dag;
Da kom jeg hid, for født at kunne grue
Og tømme Smertens Kalk i lange Drag:
Du saae min Qval med undertrykket Glæde
Og delte med mig alt i Tanken Sæde. —

Men min helbredte Sjæl nu kjender Slangen,
Der hæfter funklende sin Øjesteen
I Livets Træ midt iblandt Fuglesangen,
Indtil dens Blik har giftigt truffet En.
Ved Kogleri den Arme holdes fangen
Og daler klynkende fra Gren til Gren,
Indtil den tumler, ubevidst, bedøvet
Ned fra sin sidste Gren til Dig i Støvet!

— Og derfor bort fra disse blygraae Fjelde,
Hvor Døden angler lumsk i Tungsinds Sø, —
Jeg hører atter Livets Kilder qvælde,
Mig spirer atter Glædens Himmelfrø!
Synk selv i Dybet med afmægtig Vælde,
Du lokkende, Du falske Afgrundsmø!
Smil kun, som om jeg atter kom i Morgen, —
Jeg flyer din Honning, som forgifter Sorgen!

Athenedorus.

I Rom gik atter Ry af fjerne Seire
Til Glands for Keiserdømmets unge Sol,
Og Lykkens Tempel smykkedes med Krandse
Og Dagen henfløj under Jubelraab; —
Mod Aftnen strømmed Folket over Forum,
Og Trængslen steg foran Augusts' Palads,
Hvor tusind brune Øjne stirred op,
For end at see et Glimt af Dagens Afgud;
Om Borgen stod de seirende Cohorter,
De blanke Hjelme kasted Lyn i Solen,
Og over Lynet svæved Romas Ørn,
Og over den kom som i Marmorskyer
I Borgens brede Fag August tilsyne
Liig Jupiter, mens Folket tordned Bifald.

Men ved Augustus' Side stod en Olding
Uvillig draget frem for Mængdens Blikke:

Der var Athenedorus, Philoſophen,
Berømt for Viisdom og for ſtrenge Sæder, —
Til ham ſig læned Keiſeren fortrolig,
Og Jublen ſteg ved ſligt et ædelt Syn.
Dog ſaae der Ingen Gubbens ſkarpe Blik,
Og Smilet, da han Øjeblikket efter
I Hallen ene med Auguſtus udbrød:
„Er jeg nu færdig? Kan Philoſophien
Gaae trøſtig nu tilbage til ſin Vraa
Og vente ydmygt, til den atter bruges?“
„Din Fod har ſamme Frihed ſom din Tunge,“
Gav ham Auguſtus høflig kold til Svar.
„Men før Du gaaer, hør ſelv et Sandhedsord:
Hvo laante vel den Anden Glands idag?
Du ſtræber raſtløs efter Verdens Agt;
Jeg — efter at beherſke juſt den Verden,
Hvis Agtelſe Din Higen kæmper for:
Jeg voved Livet tidt for min Idee,
Hvad voved hidtil vel Athenedorus?“
„Du feiler,“ ſvared Stoikeren ham,
„Den Verden, ſom Du ængſtlig troer at eje,
Har længſt jeg overvundet, og beherſker nu
I Tryghed ved Forſagelſernes Scepter!
Tag paa min Trone Plads, hvis Du har Mod,
Hvis ej — hvo er vel Keiſer af os Begge?“
„Mit Valg er gjort,“ tilſmiled ham Auguſt,

„Om end det ringeste — jeg er ej skinsyg:
Byg kun i Sky Din ideale Trone,
Og hersk i Savnets vidtudstrakte Rige,
Jeg vil ej trættes om, hvo der er mægtigst;
Men vogt Dig vel for nogentid at blande
Idee med Handling, optræd aldrig daarlig
Imellem mig og hvad min Villie attraaer,
Du kunde ellers altfor snart erfare
Dit sande Riges meget snevre Grændser!" —

Den Gamle gik, ledsaget af August,
Til Borgens Forhal, hvor den gyldne Skare
Af Hoffets Embedsmænd saae Verdens Herster
Sig bøje fast med Ærefrygt til Afsked:
Flux løi hver Mine rundtom Tankens Dybsind,
Alt veeg ærbødig for Athenedorus,
Som svøbt i Kappen og med sænket Pande
Skred taus forbi de keiserlige Aber. —

Da ud fra Marmorfliserne han traadte
I Aftenluften, daled Solen alt,
Og Nattens første Time gjød balsamisk
Sin stille Klarhed over Højene,
Og Luftens Aande var som lønlig Hvisken
I Dunkelhed fra sydligvarme Læber. —
Med Fløitespil og Sang begav sig Folket

I lange Skarer hjem fra Dagens Fryd;
Alene vandred Ingen, selv den Mindste
Fandt ved sin Side Echo af sin Latter;
Men for Athenedorus var hans Tanke,
Altsom han gik en skjult og aandrig Ven,
Der stundom bragte Læben til at smile
Og stundom hævede hans Blik mod Himlen:
Kun svagt han hørte Folkehavets Brusen,
Og saae ej Faklerne, som fornemt bares
Foran Patriciernes stolte Ungdom,
Der ilede med Fryd til natlig Stevne:
Ja kun et flygtigt Øjekast han skjænked
Selv Ham, Augustus' lykkelige Digter,
Som ungdomsglad fra Midten af sin Kreds
Tilvinked Oldingen en venlig Hilsen;
Den Gamle rysted faderlig sit Hoved,
Men gav dog mild ham Hilsenen tilbage. —

Udreven af sin Grublen standsed han
Og overskuede den travle Mængde:
Da traf hans Blik med Studsen paa en Vandrer,
Der liig ham selv, gik ensom med sin Tanke;
Men hiin var ung, og Livet vinked ham,
Og dog var Tanken en Vampyr, som graadig
Ham havde suget Blodet ud af Kinden
Og lagt en rædsom Qval i alle Træk.

Han var af Almuen, en kraftig Romer,
Kun bøjet ved sin Kummers svare Byrde,
Og undveg sky de klare Faklers Skin: —
Hans Vei gik did, hvorfra den Gamle kom,
Og som en truende Comet han foer
Forbi Athenedorus' stille Maane; —
Men Gubben vendte sig og fulgte ham
Med Øjet først, og siden i hans Spor.

Ved Keiserborgen standsed Romeren
Og stirred, uden Sands for Mængdens Trængsel,
Saa uafbrudt med Had paa Murene,
Som vilde han dem smuldre: Philosophen
Gik nærmere, og lagde blidt sin Haand
Paa Mandens brede Skulder: „Laan Din Kraft,"
Han bad, „blot for et Øjeblik en Olding,
Som skal mod Strømmen, men formaaer det ej!"
„Athenedorus!" udbrød hiin med Bæven,
O det er Guderne, som skikked Dig!
Jeg kjender Dig, ja hele Rom Dig kjender.
Et Ord af Dig kan skabe nu min Lykke, —
Aabn Vejen mig til Keiseren, men nu
I dette Øjeblik! Af al min Velfærd
Afhænger ved en Times farlig Nølen,
See her mig knæle" — „Stille!" bød den Gamle,
„Har Du dit Bønskrift under Kappen her? —

Hvad nu — et Sværd? og med saa spids en Tunge
Troer Du at kunne røre Cæsars Hjerte?
Jeg mærker, Søn, at jeg maa lede Dig,
Og derfor bort herfra! gjør ingen Modstand,
Nær ingen Mistro! — See Nysigenheden
Omkring os skærper alt sit Speiderblik: —
Betving dit Blod, og hvisk saa, mens vi gaae,
Din hele Daarskab i mit gamle Øre,
Som sjelden hørte ædlere Musik."

Han drog ham bort, og med en dæmpet Røst,
Afbrudt af Hulken og af Raseri,
Gav Ynglingen sit pinte Hjerte Luft.
Alt som han hvisked, rynked Oldingen
Sit hvide Bryn, og et sarkastisk Smil
Oplyste som et Lynglimt blegt hans Aasyn:
„Klart er det Hele," mumled han tilsidst,
Din Hustru er hvad Verden kalder deilig,
Og Keiseren har Smag — og Magt tillige,
Og nu vil han — naar, siger Du er Tiden? —
— Alt om en Time! ja, for store Herrer
Er Tiden kostbar — nu vil han i Løndom
Sin Bærestol i Nattens Time sende, —
Vær stille Søn! Vil nu paany Du rase?
Du vil tilbage? Nei ved Stjernen hist,
Som ufravigelig sin Bane gaaer,

Nu skal Du rolig lede mine Fjed
Hjem til dit Arnested og uforstyrret
Mig lade klare mine Tankers Strøm,
Maaskee jeg skimter da lidt Guld paa Bunden.

— De vandred tause sammen, og betraadte
Hiin Side Tiberen de øde Gader:
Den Unge bed i Læben sig, mens Ordet
Forvandledes til Sukke, og hans Skridt
I Angst bestandig var foran den Gamles,
Som kun med Møje fulgte ham; med Et
Han rev sig løs og iled mod en Bygning,
Hvor inde Alt var mørkt og Døren spærret, —
Han gav et Tegn, — da Svaret længe nøled,
Steg frygtelig hans Uro — „Julia!
Luk op i Himlens Navn! mig er det — Cajus!
Jeg sprænger Døren, hvis Du dvæler længer!"
En svag og frygtsom Haand berørte Slaaen,
Og Cajus drog Athenedorus ind,
Og slutted hurtig Dørens snevre Aabning.

Da Lampen tændtes, førte Manden taus
Sin unge skjønne Hustru hen for Gubben,
Der liig en Ørn, som uskadt seer i Solen,
Betragted rolig hendes høje Ynde,
Men speided lønlig efter Sjælens Skjønhed

I Qvindens Smerte og Blufærdighed.
Hans strenge Træk blev stedse lysere,
Og smilende han vendte sig mod Cajus:
„Nu først jeg veed, hvordan Philosophien
Bør fremstaae for min keiserlige Lærling,
Hvis han skal elske den: Minerva selv,
Han seer den helst i qvindeligt Gevandt:
Hans høje Villie skee — saavidt som muligt.
Laan Cajus hurtig mig den Høitidsdragt,
Hvori din Hustru tækkes bedst dit Øje, —
Staa ej forbauset Mand! men hurtig! skynd Dig,
Mens end vi herske over Øieblikket; —
Lad nu din Julia med øvet Haand
Indhylle mig i Drapperiets Folder;
Iaften priser jeg de vise Guder,
Som nægted Høide mig og Legemsfylde,
Hvorover tidt i Ungdomstid jeg knurred: —
Nu, Julia, giv hid dit lange Slør, —
Det er som skabt for Isis' Helligdomme;
Der er de alt! Ja lad dem banke kun!
Bedæk mit Hoved, — ryst ej saa paa Haanden,
Den kunde blive let til vor Forræder:
Ræk mig dit Sværd, min Søn, det skjult skal træde
Istedenfor Minervas Hjelm og Spyd:
Bort med din Hustru nu, og flyt saa Lampen!
Vi tør ej længer friste deres Taalmod:

Aabn Døren Cajus, og ledsag mig ud
Med Taushed og sørgmodig Lydighed."

Alt hørtes udenfor i Nattens Stille
En ivrig Hvisken mellem Trællene,
Og Husets svage Indgang trængtes heftigt:
Nu ved dens Aabning styrted ræd
Enhver tilbage, og da Cajus førte
Den tæt Beslørede til Bærestolen,
Blev Byrden hævet op i skyndsom Hast,
Og hurtig fjerned de sig bort fra Manden,
Som sendte rørt taknemmelige Blikke
Igjennem Natten til Athenedorus. —

Den Gamles første Tanke dybt i Enrum
Var bitter, som en Smag af Skuffelse:
Augustus var ham kjær ved Vanens Magt;
Han haabed stedse dog at skimte Spiren
Af det med Kamp nedlagte Frø, og nu —
Saa store Eyner og dog Sandsers Træl,
En saadan Høide, fast til Skyerne,
Og —' Pjedestalens Fod i Dynd og Støv!
„Ak!" sukked Gubben, „hvo formaaer at raade
Den indre Sphinx i Menneskets Natur!" —
Hans Sjæl sank hen i Grublen; efterhaanden
Indvirked Nattens Ro paa Oldingen,

Hvis Dag var viet Aandens svære Kampe:
Den sagte vuggende Bevægelse
Var som et Trylleri fra Barndomstiden,
Og Trællenes afmaalte lette Trin
Og Vandets Rislen fra Fontainerne
Og Hjertefreden i hans eget Bryst, —
Alt blev en Valmue, hvis Slummerkraft
Omsider lukkede hans trætte Øjne. —

Men mens han slumred og i Drømme selv
Fortsatte Tankens Flugt, var Lidenskaben
Lysvaagen i den keiserlige Borg. —
I hiint Gemak, hvis gyldne Adgangsnøgle
Var smeddet kun for Keiseren alene,
Stod lyttende August; — hans stolte Aasyn,
Der ellers i sin stille Marmorro
Var som en Sarkophag for skjulte Tanker,
Gav frit sit Spil til en urolig Attraa,
Som hævede hans Bryst; — en Duft af Ambra
Flød sagte aandende fra Lampens Flamme,
Og Lyset faldt, forædlet gjennem Rav,
Med Varme paa hans høje Skikkelse,
Og bæved paa de yppigt malte Vægge,
Paa Loftets Guld og paa det blanke Sølvspeil,
Og Purpurlejets silkebløde Bolster. —
Med Et opklaredes hans Mine; — rask

Han hævede med egen Haand tilside
Det tunge Forhæng, og i samme Nu
Kom Trællene tilsyne, nedlod Byrden,
Og fjerned tause sig med sænket Blik. —

Augustus stod ved Maalet, men hans Stolthed
Selv Blodets Flamme vilde kold beherske,
Han dvælede — og først da Speilet viste
De kolde uudgrundelige Træk,
Udstrakte han med kunstlet Ro sin Haand,
Og aabned Bærestolen; — Stille henstrakt
Paa Hynderne laa ubevægelig
Den fine slørindhyllede Gestalt; —
„I Afmagt!“ sukkede August, „O Svaghed!“
Han hæved langsom Slørets Flig, men veg
Med Frygt-tilbage, — magisk Lampens Skjær
Faldt paa Athenedorus' ædle Aasyn,
Hans hvide Lokker, tankefulde Pande
Osiris liig i halvtilsløret Pragt,
Og Øjet lukket i uskyldig Slummer. —

Usikker nærmed atter sig August,
Og fæsted mørkt sit Blik paa Oldingen:
Men ufrivillig stod han snart fordybet
Som i en aaben gammel Viisdomsbog,
Hvori han læste skjønne klare Tanker,

Der som en Olie dæmped Blodets Bølger; —
Den vrede Fure mellem Brynet svandt,
Et Smil opløste Mundens faste Strenghed,
Og verlede og veg tilsidst sin Plads
For dyb og umodstaaelig Beundring: —
Med Lethed lagde han sin Haand omsider
Paa Gubbens Pande, og Athenedorus
Opslog sit Øje, hæved sig iveiret,
Og saae paa Kejseren med stille Fatning. —
„Det vover Du mod mig?„ udbrød August,
Og gav sin Stemme hele Dødens Kulde,
„Du seer det," svared rolig Philosophen,
„Athenedorus vover ogsaa Livet
For sin Idee." — „Du veed da hvad Dig venter?"
Tog Kejseren til Orde; Gubben smilte:
„Hvo veed vel det? Jeg veed med Vished kun
At nu staaer Verdens allerstørste Mand
Foruden Værge, i sin lette Natdragt
Priisgiven for enhver hevngjerrig List,
Og at til Held det blev Athenedorus
Der næsten halvt i Drømme bringer Sværdet,
Som just var slebet for en saadan Time,
— Her lægger jeg det for Din Fod August!
Til Brug imod mig selv, hvis saa Dig tykkes,
Men glem kun ej, at muligt bringer Hevnen
Det selv den næste Gang, og Hevnen, veed Du,

Den sover aldrig." — Med Forvirring nu
Greb hurtig Kejseren det skarpe Vaaben,
Og vejed det en Stund i Haanden taus;
Da lod han Sværdet falde, tog den Gamle
Med Inderlighed i sin tætte Favn,
Og udbrød uforstilt med Følelse:
„Lad gjelde Liv for Liv, Athenedorus!
Og finder Mageskiftet Du for ringe,
Da evig Fred tillige for dem Begge,
Som Du beskytter!" —

Nattens lyse Stjerner
Modtog med himmelsk Tindren Oldingen,
Da ud han traadte i den friske Luft,
Og Slottets Løndør atter lukte sig.
Han drog med sine Lungers hele Kraft
Et Aandedrag, for grundigt at fordrive
Indtil den sidste Rest af Ambraduften,
Og vendte Skridtet, efter fuldendt Dagværk
Og med sin lille Qvindebyldt i Haanden,
Imod sit Hjem. —

Rundt fra de aabne Haller
Udstrømmed Glædens Blus i Sommernatten,
Og viste Philosophen mangt et Billed
Af Livets Fryd, men standsede ham ikke;

Dog lytted han, da høit Auguſtus' Navn
Klang ham imøde fra en feſtlig Høiſal,
Der glimrede af Lys og Epheukrandſe; —
Han nærmed ſig — ak, det var Digteren,
Som i ſin Kreds af henrykttauſe Venner
Juſt med Begeiſtring foredrog en Ode
Til Hæder for Auguſtus' høje Dyder; —
Den Gamle rødmed, og gik videre,
Og ſtandſed førſt ſin Fod ved Cajus' Huus,
Hvor Angſtens Dæmon ſkygged over Taget:
Han jog den bort med ſine klare Blikke,
Og bragte atter Lys og Fred tilbage. — —
Det var alt Midnat, da han træt omſider
Henſatte Vandringsſtaven i ſin Krog,
Og ſøgte Hvile paa det haarde Leje,
Hvor førſt han agted efter gammel Vane
At gjennemgaae den ſvundne Dag med Strenghed;
Men Søvnen favned ham midt i hans Regnſkab;
Dog halv i Slummer var det Oldingen
Som hæved ſig iveiret Loftets Grund,
Og Viisdoms evigſtraalende Gudinde
Lod ſig tilſyne, bøjed ſig alvorlig
Og trykked ſine Læber til hans Mund!

Indhold.

Fredensborg . . . . . 5.
Den fromme Clara . . . . . 6.
Jægerphantasi . . . . . 8.
Drømmeren . . . . . 11.
Dag og Nat . . . . . 13.
Den efterladte Rose . . . . . 18.
Hr. Blok . . . . . 20.
Turneringen . . . . . 22.
Fuglen . . . . . 32.
Kong Christian den Ottende . . . . . 59.
Farvel til Marthes Kilde . . . . . 61.
Fodsporet . . . . . 66.
Philosophen . . . . . 69.
Med en Rubinring . . . . . 71.
I A. Oehlenschlägers Album . . . . . 72.
Sang „Den 8de Marts" . . . . . 73.
Mundus og Paulina . . . . . 76.
Opmuntring . . . . . 89.
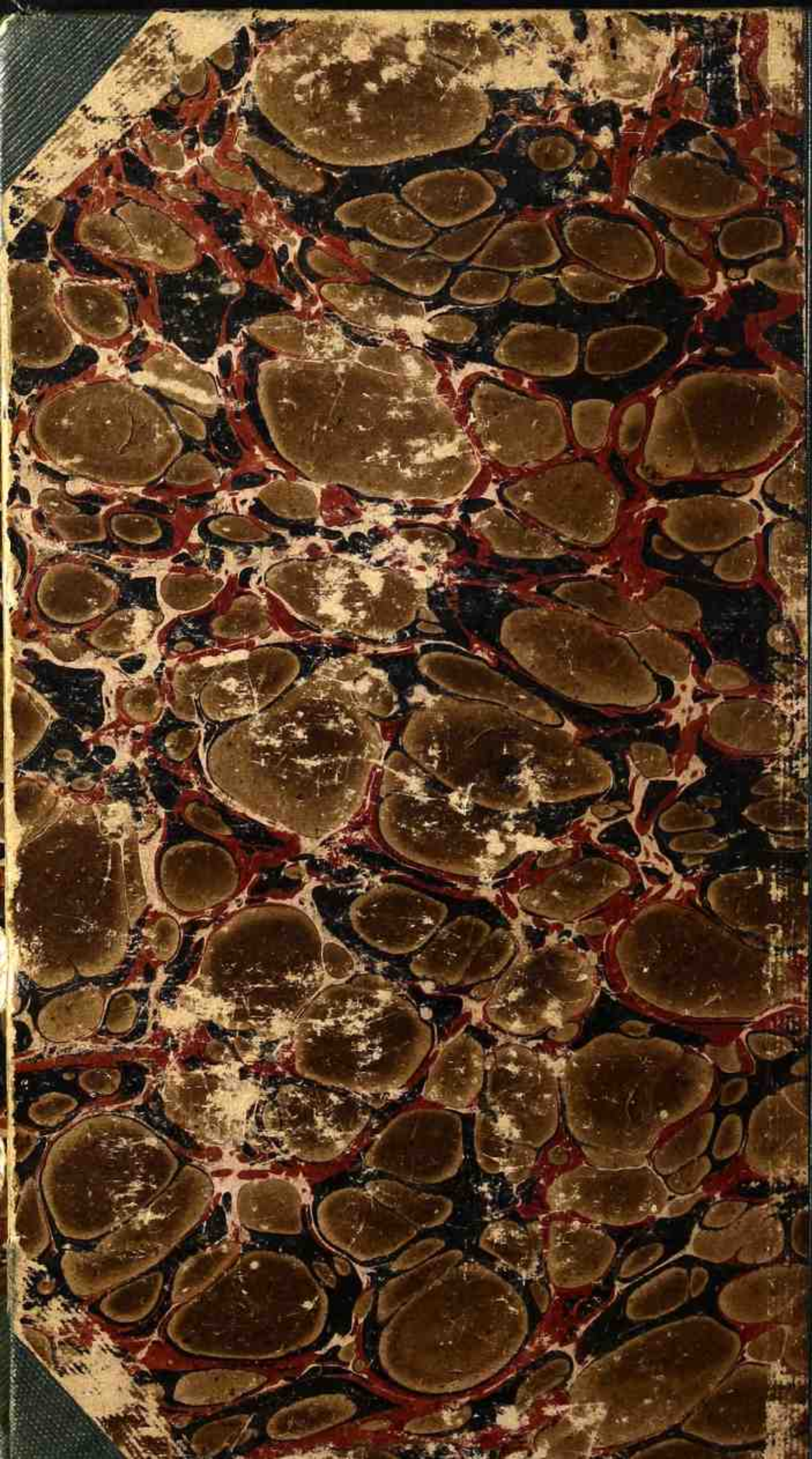
Aften ved Ariccia . . . . . 93.
Mødet med Bacchus . . . . . 99.
Nemi . . . . . 113.
Morgen i Nemi . . . . . 117.
Sang den 28. Januar 1833 i Rom . . 121.
Gjenkomst til Nemi . . . . . 123.
Paa Fregatten Bellona i Nordsøen 1835 128.
Fiskeren i Nemi . . . . . 130.
Til Thorvaldsen . . . . . 135.
I Apenninerne . . . . . 137.
Athenedorus . . . . . 140.